pink
jaargang 30 nummer 3 – juni 2010

Pink is een uitgave van COC Nijmegen

Hoofdredactie
Bart van Dam – Nico Assinck

Opmaak
IS-ontwerp / Ingrid Sewpersad

Redacteuren
Rogier Crijns, Joost Hermus, Michel Kiel, Marc van Unen

Medewerkenden
Rogier Beekman, Tjeu Borremans, Sander Hagenbeek, Oot Kerkhoven, Mel Lambers-Rieter, Pascal van der Maas, Cees van de Pluijm, Frank Rieter-Lambers

Drukwerk & Distributie
Benda – Wijchen

Redactieadres
In de Betouwstraat 9
6511 GA Nijmegen
info@cocnijmegen.nl

advertentie

Interview met Niels Spierings

Exit Villa

Niels Spierings is de nieuwe voorzitter van het stichtingsbestuur van Villa Lila. Hij volgt Maurice Nooijen op die in de Nijmeegse gemeenteraad gekozen werd. Niels zit al geruime tijd in de taskforce die zich inzet voor een nieuwe Villa. Dat is het belangrijkste issue voor het Villabestuur. Een moeilijk dossier zo blijkt steeds meer. Niels moet de feiten onder ogen zien en komt met sombere verwachtingen.

De kersverse voorzitter van Villa Lila, Niels Spierings is somber gestemd over de toekomstmogelijkheden van Villa Lila.

Om een worsteling met mogelijk tegenstrijdige belangen te voorkomen is Maurice Nooijen teruggetreden als voorzitter van Villa Lila. Als lid van de gemeenteraad zou hij best met het onderwerp Villa Lila te maken kunnen krijgen. Maurice blijft wel algemeen bestuurslid.
'Wij wilden hem namelijk niet kwijt. We wilden in deze lastige tijd ook geen voorzitter extern zoeken. Daarom is het handig om een zittend bestuurslid tot voorzitter te kiezen.' Aldus de kersverse voorzitter, die in het dagelijks leven docent en onderzoeker is aan de Radboud universiteit. Hij onderwijst politicologie, economie en genderstudies. Al langere tijd is hij met de taskforce bezig om de toekomst van Villa Lila in goede banen te leiden. De laatste tijd wordt dat steeds moeilijker. De financiële huishouding van Villa Lila is moeilijk gezond te krijgen. Een verhuizing naar een ander pand wordt als de oplossing gezien. Een verhuizing naar Cinemariënburg is onlangs op haalbaarheid onderzocht, maar helaas is dit niet mogelijk gebleken.

'Dat viel me erg tegen. Er zijn geen partners te vinden die met ons dat pand kunnen of willen huren. Gevraagde groepen willen vanwege hun achterban niet in een roze of diversiteitshuis. Dat valt tegen van ons "progressief Nijmegen". Het volgende scenario is verhuizen naar een kleiner pand met een kantoorruimte en een zaaltje. Dat gaat financieel echter hoogstwaarschijnlijk ook niet lukken. We hebben te maken met een vastgoedmarkt waarin niemand iets aan ons wil verkopen. De derde optie is om het huidige pand in verkleinde vorm voort te zetten. Hierover zijn we in gesprek met een kleine woningbouwvereniging. Die wil met een partner dit plan onderzoeken. Ook zij hebben met de moeilijke vastgoedmarkt te maken. Hoe langer hun antwoord uitblijft, hoe moeilijker het wordt. Als deze optie wegvalt, blijft de vierde optie over en dat is verkoop en sluiting van het pand. De vaste huurders zullen dan elders een ruimte moeten zoeken. De gebruikers eveneens. In juli moeten we een beslissing nemen. Tenzij er opeens mooie meevallers komen, ben ik bang dat we heel dicht bij de vierde optie zijn aangekomen.'

Het beheer zou toch bijna quitte draaien?
Niels: 'Er is op alles bezuinigd en we moeten het doen met een sterk verkleind beheer. Straks is er mogelijk nog maar één beheerder. Hoewel we de cijfers nog niet hebben, verwacht ik zeker geen winst. We komen in een vicieuze cirkel terecht. De vraag is hoelang we nog kunnen doorsukkelen. En de vraag is of we het pand nu verkopen en de opbrengst elders investeren, of dat we later failliet gaan. Het is een treurige boodschap en ik baal er van. Toen ik vier jaar geleden in het bestuur kwam had ik dit nooit gedacht. Ik was erg gecharmeerd van wat er allemaal in Villa Lila gebeurt. Het is echt een diversiteitshuis geworden, maar niet exploitabel. Alle betrokken partijen kennen deze scenario's en ze weten dat de situatie heel moeilijk is.'

Er zijn toch diverse ideeën. Kan Tandem niet voor beheer zorgen? Is er geen stoeltjeslift te plaatsen? Kunnen we de winkel als een café inrichten? Met andere woorden: de Villa niet verkopen maar doorontwikkelen?
Niels: 'Herontwikkelen is alleen mogelijk als de beweging dat wil èn er voldoende geld voor beschikbaar is. Herontwikkelen lost het probleem van het beheer niet op. In het verleden hebben we geluk gehad met allerlei regelingen met betrekking tot het beheer. We hebben echt capabele mensen in het beheer gehad. Nu wordt het steeds smaller. Zelf een beheerder aanstellen zal ons 50.000 euro per jaar kosten. Zonder subsidie kunnen we dat niet opbrengen. En een vervijfvoudiging van de subsidie zie ik de gemeente in deze tijd van bezuinigingen niet doen. Wel hebben we een paar uur via Tandem met de gemeente kunnen regelen. Het idee hierachter was dat in die uren plannen geschreven en subsidies aangevraagd kunnen worden die zich als een soort van sneeuwbaleffect zouden moeten ontwikkelen tot een bom duiten die het mogelijk maakt om beheer aan te nemen. Dit kost echter tijd.
Het pand langer open houden is eigenlijk geen optie. Je kosten lopen langer door. Je bent het huis dan langzaam aan het opeten. Het pand sluiten en later in een betere tijd verkopen is speculeren op wat winst, maar de vaste kosten lopen ondertussen door. Heb je verkeerd gegokt dan ben je nog meer kapitaal van de beweging kwijt. Ik ben er niet trots op om de geschiedenisboeken in te gaan als de voorzitter die het huis verkocht heeft. Maar ik zou er nog minder trots op zijn om de boeken in te gaan als voorzitter die de stichting failliet heeft laten gaan.'

'Als we moeten verkopen zullen we de opbrengst beheren en zo nodig investeren in voorzieningen die de beweging nodig heeft. Wat dat is kan ik nu niet overzien. Bij een verkoop van het pand denk ik dat de huurders en gebruikers een andere ruimte moeten zien te vinden. Indien nodig zullen wij hierbij helpen. Ik kan me voorstellen dat Dito en COC samen een ruimte in de Grote Broek huren. Dat zou een aardige variatie op het diversiteitshuis zijn. Ik weet niet welke ideeën zij hierover hebben en dat is ook hun eigen keuze. Ik denk dat er toch mooie dingen kunnen gebeuren als we met een frisse kijk de situatie oppakken. We torsen veel geschiedenis mee. We zitten elkaar in Villa Lila soms ook in de weg. Ik ben o.a. een feminist en zou het Lesbisch Archief graag behouden hebben, maar ik weet ook dat er voor deel van de mensen inmiddels te veel frictie met de Villa ontstaan is. Met een frisse blik kun je opnieuw bekijken wat de beweging nu echt nodig heeft. De wereld is veranderd en ook onze huurders en gebruikers hanteren andere middelen en zoeken andere locaties op. Verkoop van het pand verplicht ons na te denken wat de beweging als geheel nodig heeft. En te zoeken naar oplossingen voor problemen van tegenwoordig.'

Voor menig bezoeker zal deze boodschap hard aan komen en wellicht toch als een onaangename verrassing voelen.
'We hebben regelmatig nieuwsbrieven verstuurd. Ik realiseer me wel dat de boodschappen steeds somberder werden. Alle mooie opties vallen één voor één af. Ik kan me voorstellen dat mensen hun ideeën en gevoelens kwijt willen. Daarvoor kunnen ze bij mij terecht. Ik weet dat het heftig is. En ik ben er zelf al 2 jaar lang mee bezig. Daarom heb ik ook wel begrip voor de gevoelens van onvrede met deze mogelijke situatie. Ik baal er van en ik ben bang dat een aantal mooie activiteiten verloren gaat. Ik zie de homobeweging als een onderdeel van de diversiteitsbeweging en dat is heel goede, noodzakelijke en heel leuke beweging. Ik hoop dat dit in een andere vorm gestalte blijft krijgen. Participatie in de Grote Broek zou ik toejuichen, maar ik weet dat de achterban niet eensgezind is. Dus of we hiervoor alle handen op elkaar krijgen is nog de vraag.'

[BvD]

Drie bestuurszetels vacant

Bestuur Dito zoekt versterking

Homojongerenorganisatie Dito bestaat 25 jaar. Het bestuur van Dito is uitgedund tot drie personen, maar ook de interim-voorzitter zal binnenkort vertrekken. In een gesprek met de twee overblijvende bestuursleden zetten we de stand van zaken op een rijtje.

Elcke Tiemessen is bestuurslid activiteiten en ze is interim-penningmeester. Thomas Pruijsen is secretaris. Hoe gaat Dito verder in deze roerige tijden? Elcke: 'We hebben een grote uitdaging, want we zoeken drie nieuwe bestuursleden. We zoeken een voorzitter, een penningmeester en een bestuurslid dienstverlening (verantwoordelijk voor de introductiegroepen). Ook de PR commissie en de Flavour commissie kunnen versterking gebruiken Dito zoekt vrijwilligers tussen 18 en 26 jaar, liefst met enige bestuurservaring.'
In 2010 bestaat Dito 25 jaar. Dat zal niet onopgemerkt voorbij gaan. Thomas: 'Hulp is wel nodig, zowel financieel als fysiek. Dito wil in ieder geval een reünie organiseren voor oudleden van Pinkeltje en Dito.' Aanmelden kan via: dito.secretaris@gmail.com. Verder wil men ook andere activiteiten organiseren, waaronder een groot feest. In de eerste week van juni vond een Roze Week plaats op de Radboud Universiteit. De week werd gevuld met debat, film, een comedy night, een roze lunch en als afsluiting het allerlaatste Flavour feest. Elcke: 'Op 4 juni hebben we afscheid genomen van het succesvolle Flavour feest. In 2011 willen we een nieuw concept, maar hier zijn we nog over aan het brainstormen. Mensen die willen meedenken of meehelpen zijn van harte welkom.'
Op 5 juni werd in tien steden ook nog een landelijke kroegentocht gehouden, met als doel homotolerantie te vergroten. Deze kroegentocht is een initiatief van de landelijke Jeugdraad. Dito organiseerde de kroegentocht in Nijmegen.

Door de economische crisis en bezuinigingen heeft de jongerenorganisatie ook financiële steun nodig. Men is op zoek naar nieuwe manieren om geld te verwerven. Thomas: 'We willen een soort donorschap aanbieden aan mensen die zich bij ons betrokken voelen. Dat is ook nodig om ons voortbestaan te garanderen.'
Elcke: 'Wij blijven een onafhankelijke organisatie voor en door homojongeren. Gelukkig krijgen we ook superveel steun van andere organisaties, zoals het COC. Het is heel moeilijk om met zo weinig bestuursleden overal bij te kunnen zijn.'
Hoe kijken Thomas en Elcke tegen de plannen voor een nieuwe roze huis aan? Thomas: 'Het is twee minuten voor twaalf voor de taskforce Roze Huis. We hopen dat de best haalbare oplossing gevonden wordt en we zullen ons daar graag bij aansluiten.'
Elcke en Thomas concentreren zich nu vooral op versterking van hun bestuur. Daarom doen ze tot slot een oproep aan de Pink-lezers: 'Als je zelf interesse hebt om mee te helpen of als je iemand kent die hiervoor in aanmerking komt, dan houden wij ons graag aanbevolen.'

[MK]

Cruciale toezeggingen bij Roze Lijsttrekkersdebat

Tijdens het Roze Lijsttrekkersdebat op zaterdag 29 mei in Amsterdam werden er tal van toezeggingen gedaan. Ondermeer over het terugdringen van anti-homogeweld, de afschaffing van de 'enkele feit-constructie', ondersteuning van aidsbestrijding en homo-emancipatie in het buitenland en vergoeding van de kosten van transgenders voor secundaire geslachtskenmerken. Vera Bergkamp, vicevoorzitter van COC Nederland, noemde de toezeggingen en de aanwezigheid van de lijsttrekkers 'cruciaal'.
'Emancipatie van holebi's en transgenders is de lakmoesproef voor onze open en tolerante samenleving. Het gaat ons allemaal aan - ook hetero's,' aldus Bergkamp.
GroenLinks wil een wetsartikel waarmee discriminerend geweld, bijvoorbeeld tegen lesbo's en homo's, zwaarder bestraft kan worden. Dat voorstel deed Femke Halsema eind mei tijdens een drukbezocht Roze Lijsttrekkersdebat van het COC.
D66-leider Pechtold noemde het ongeloofwaardig als D66 zou toetreedt tot een kabinet dat niet afwil van de zogenaamde 'enkele feit-constructie'. Daarmee kunnen openlijk lesbische en homoseksuele leerlingen en docenten van school worden gestuurd. Ook de SP noemde het, bij monde van Jasper van Dijk, onaannemelijk dat zijn partij in een dergelijk geval zal toetreden tot een coalitie.
Goed nieuws was er voor de ondersteuning van aidsbestrijding en homoemancipatie in het buitenland. Jeanine Hennis-Plasschaert gaf aan dat het International HIV/AIDSconsortium The Netherlands kan rekenen op steun van de VVD. Onlangs werd de subsidieaanvraag van het Consortium afgewezen. Ook het CDA gaf, bij monde van Ank Bijlveld aan deze gelden veilig te zullen stellen.
Een belangrijke toezegging, want daarmee is er een royale Kamermeerderheid voor deze subsidie. Ook wil de VVD niet bezuinigen op het Rijksbudget voor LHBT-emancipatie.

Verder willen vrijwel alle partijen dat transgenders de kosten voor secundaire geslachtskenmerken, zoals borstconstructie, weer vergoed krijgen.

Turkse rechter tegen homoverbod

Een Turkse rechtbank heeft vrijdag de vraag verworpen om de holebivereniging Black Pink Triangle te verbieden. De gouverneur van het Turkse Izmir wilde Black Pink Triangle laten verbieden omdat het doel van de organisatie in tegen 'de Turkse morele waarden en gezinsstructuur'. Maar daar was rechter Mursel Ermis het niet mee eens. 'Homoseksuelen hebben het recht om zich te verenigen net zoals dat ook voor ieder ander persoon geldt,' zo zei de rechter in zijn uitspraak.

Het was niet de eerste keer dat de werking van een holebi-vereniging op de helling kwam staan Turkije waar overwegend moslims wonen. Vorig jaar vernietigde het Hof van Beroep een uitspraak die de vereniging Lambda Istanboel verbood en in 2005 werd de vraag voor het verbieden van het in Ankara opererende KAOS-GL onontvankelijk verklaard.
Homoseksuele relaties zijn niet strafbaar in Turkije dat lid wil worden van de Europese Unie, maar net als elders in de moslimwereld hebben homoseksuelen geen rechten en worden ze vaak lastig gevallen.
In maart kreeg de minister van Familiezaken Selma Aliye Kavaf nog een hoop kritiek over haar heen toen ze homoseksualiteit een biologische afwijking en ziekte noemde die genezen moest worden.

NGK doopt kind lesbische ouders

In de Nederlands Gereformeerde Kerk van Emmeloord is zondagmiddag een dochter gedoopt van een lesbisch paar. Dat bevestigt kerkenraadsvoorzitter Harold Ottens. Voor zover bekend is het de eerste keer dat in een van de kleine gereformeerde kerkgenootschappen een kind van een homopaar is gedoopt.
Het paar is vorig jaar getrouwd. De kerk wilde het huwelijk niet inzegenen. De in januari geboren baby is verwekt door kunstmatige inseminatie met donorzaad. De kerkenraad - die zich heeft laten adviseren door een adviescommissie uit de kerkelijke regio - stemde volgens Ottens unaniem in met het besluit de doop te bedienen. ,,Een kind dat wordt geboren uit een of twee gelovige ouders, is bij de geboorte opgenomen in het verbond van de Heer. De doop is daarvan het teken en zegel. De moeder is een gelovig vrouw die belijdend lid is van onze gemeente. Daarom hebben wij besloten de doop te bedienen.'' ,,Een meerderheid'' van de gemeenteleden is het daarmee eens, aldus Ottens.

In de Nederlands Gereformeerde Kerken (NGK) wordt dit najaar het onderwerp homoseksualiteit landelijk besproken. Dat gebeurt mede op initiatief van Emmeloord, dat het besluit wil bespreken van de kerk in Utrecht om homoseksuelen met een relatie toe te laten tot het ambt. Volgens Ottens heeft Emmeloord hierover nog geen standpunt ingenomen. ,,Wij zijn over homoseksualiteit in gesprek met de gemeente. Er is een conceptdocument, maar dat moet nog worden vastgesteld.'' Met de doop wordt niet op dat besluit vooruitgelopen.

I.M. Jan Houterman

Perfecte gastheer is niet meer

De mede-oprichter van de Nijmeegse Zondagmiddagsalon (ZMS) Jan Houterman overleed op 14 mei j.l. in Bemmel op 74jarige leeftijd. Zijn Nijmeegse Zondagmiddagsalon zou uitgroeien tot 'een plaats waar je als homoman gewoon jezelf kon zijn. Jan nam daartoe op 4 oktober 1988 het initiatief in de kelder aan Groesbeekseweg 38. Leraar Jan en zijn kompaan Wim van de Broek waren een begrip, waarbij Jan stond voor de perfecte gastheer voor velen in een sfeer van gezelligheid, warmte en vooral acceptatie. Mede door Jan's oog voor detail was zijn initiatief in het Nijmeegse een belangrijk begin voor de homo-emancipatie. De zo kenmerkende sfeer van de Zondagmiddagsalon van openheid in de luwte door persoonlijke aandacht voor elkaar bestaat dankzij hem. Wij zijn hem daarvoor zeer dankbaar. De ZMS zal het gastheerschap in Jan's geest als kader voor de perfecte ontmoeting voor de oudere homoman blijven voortzetten. Binnenkort zal ter nagedachtenis aan Jan tijdens de Zondagmiddagsalon de documentaire "Herenverkeer" (2008) van Els Dinnessen, waarin ook Jan Houterman optrad, opnieuw vertoond worden.

[RC]

Gaat u voor vorm, of voor inhoud?

Keuze-stress

**De datum 9 juni staat rood-omrand in mijn agenda. Niet zozeer omdat ik vreselijk politiek geëngageerd ben, maar omdat ik op die dag moet kiezen op wie ik ga stemmen. En juist dat kiezen is het probleem bij mij.
Van kiezen krijg ik acuut stress, waardoor het keuzeproces nog slechter verloopt. Zet me onder druk en ik kies blindelings. Dat kan fatale gevolgen hebben, zeker als het de politiek betreft.**

Maar ook in minder urgente kieskwesties kan het goed misgaan. Twaalf jaar geleden was ik voor het eerst in New York. Van tevoren had ik me prima ingelezen, zodat ik moeiteloos als een Carrie Bradshaw avant-la-lettre alle New Yorkse hotspots van buiten kende. Samen met mijn nichtje zouden wij New York wel eens ontdekken. Helaas ging het bij de Starbucks al meteen dramatisch mis.

Op mijn allernonchalantst bestelde ik 'a tea please', terwijl ik blasé probeerde te kijken. Ik bedoel, New York, pfff, I don't care! De dame achter de counter keek me een halve seconde vernietigend aan maar dat deed bij mij nog geen alarmbel rinkelen. Drie miljoen mensen in Manhattan kijken immers de hele dag chagrijnig, waarschijnlijk omdat hun gezicht zo het lekkerst zit. Toen ik niet de gewenste reactie gaf, maar gewoon glazig terugkeek, nam ze een hap zuurstof en snauwde 'what kind of tea do you want, sir? Ice tea? Hot tea? Earl Grey, peppermint, lemon, Darjeeling, green tea? How do you want your tea sweetened? With sugar, artificial sugar or honey? Want some milk in it? Low fat, no fat or skimmed milk?' Terwijl mijn nichtje zich sereen glimlachend uit de voeten maakte, sloeg bij mij de blinde paniek toe. Die werd nog groter toen ik na een denkpauze achter mij de druk van een meute New Yorkers voelde die dat Europees geteut meer dan zat waren. Met het zweet op mijn voorhoofd stamelde ik 'earl grey'. De rest van mijn verblijf heb ik toen maar earl grey thee besteld. De waslijst aan theesoorten was voor mij tè onoverzichtelijk. En okay, ik geef het toe, ik kon door de kleine letters de borden boven de counter niet lezen. En de waitress vragen of ze het één en ander nog eens op kon dreunen leek me gelijk staan aan zelfmoord...

Met het uitkiezen van een theezakje heb ik dus al de grootst mogelijke moeite, laat staan met beslissen op wie ik moet stemmen. Want wat moeten de criteria zijn? Ga ik voor de vorm of voor de inhoud? Kies ik Boris van der Ham, omdat hij laat zien dat kaal ècht heel sexy kan zijn, of kies ik voor de persoon wiens standpunten het meest bij de mijne aansluiten? Dat laatste doet me nu al in een comateuze toestand belanden, zo saai lijkt me dat. Maar wil ik een beetje politiek-correct overkomen, dan zal er toch wat verder gekeken moeten worden dan de driedagen-baard van Boris (dat Boris steeds voorbij komt, zegt genoeg over de sexappeal in de politiek. Die is oneindig ver te zoeken...).

Gelukkig bestaat er zoiets als de Kieswijzer op internet. In 20 vragen waar je met ja of nee op moet antwoorden, word je zo probleemloos naar de partij geleid die het best bij je past. Het voordeel van een dergelijke kieswijzer is dat je niet alle partijprogramma's hoeft te lezen, het nadeel is dat je 20 keer achter elkaar moet kiezen. Het angstzweet staat me bij voorbaat al op de rug. Stel dat ik geen enkele keer kan kiezen? Ooit zei mijn Gestalttherapeute dat niet kiezen ook kiezen is, maar hoe ik een dergelijke quasi-intellectuele levensles in het stemhokje kan benutten is me volstrekt onduidelijk.

Natuurlijk kan ik blanco stemmen maar dat heeft toch iets semi-lafferigs. 'Ja ik wil wel kiezen maar ach, ik weet het nu even niet. Maar stemmen vind ik wel heel belangrijk hoor, dus stem ik nu maar blanco.' Ergens ben ik dan toch altijd bang dat de opperbevelhebber van de stemmentelcommissie alle blanco stemmen ad random over diverse partijen gaat verdelen. Zul je zien dat mijn stem opeens bij de SGP belandt. Ten einde raad besluit ik toch maar wat achtergrondinformatie te gaan verzamelen. Allereerst de l' Homo van de makers van Linda er maar eens op nageslagen. Na eerst ongelooflijk afgeleid te zijn door de foto's van Thomas Berge (zou hij dan toch...?) en een reportage over mannen met kleine piemels, lees ik dat 36% van alle homo's zich bij D66 thuisvoelt. Zou dat dan toch het Boris-effect zijn? Of stralen de Democraten een 'kom-maar-gezellig-bij-ons' uit? Ik lees verder, dat een groot deel van de roze bevolking in Nederland bovengemiddeld verdient, en in de leuke, hippe buurten in grote steden woont. Zouden dan alle homo's en lesbo's D66, VVD of Groen Links stemmen? Wat nou als je roze hart toch sneller gaat kloppen van Bas van der Vlies of je 's avonds droomt van de lichtelijk verwilderde blik van Marianne Thieme? Wijk je dan af van het sociaal wenselijk stemgedrag?

De Kieswijzer, l' Homo en therapie ten spijt denk ik dat ik mijn stem ga bepalen zoals Vader Abraham besloot wie er naar het Eurovisie Songfestival moest: op het allerlaatste moment, met het mes op de keel en paniek in iedere vezel van mijn lijf. Hoewel, bij Vader Abraham leidde dat nou ook niet bepaald tot een succesvol resultaat.

[MvU]

Zoek de 10 verschillen.....

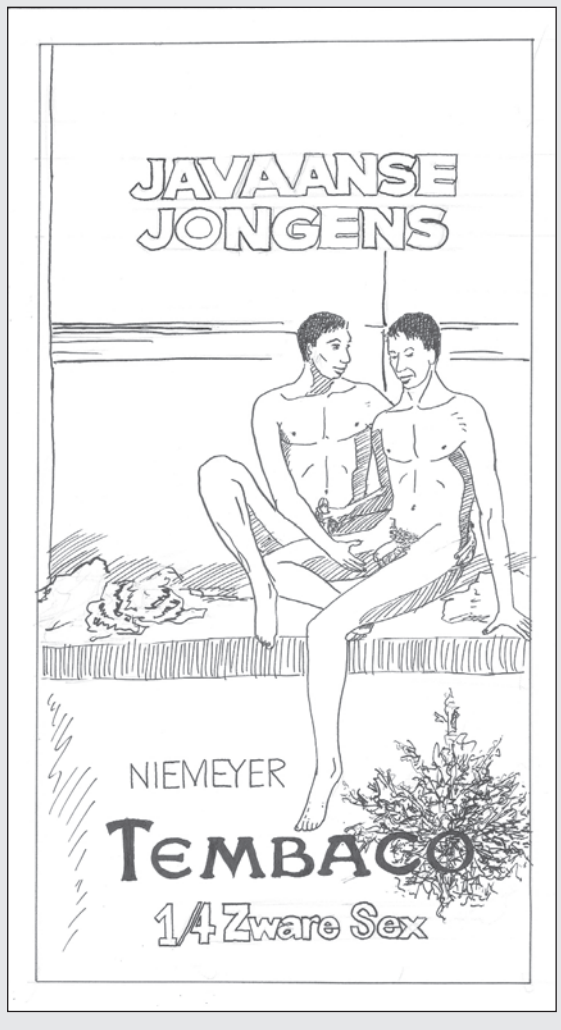

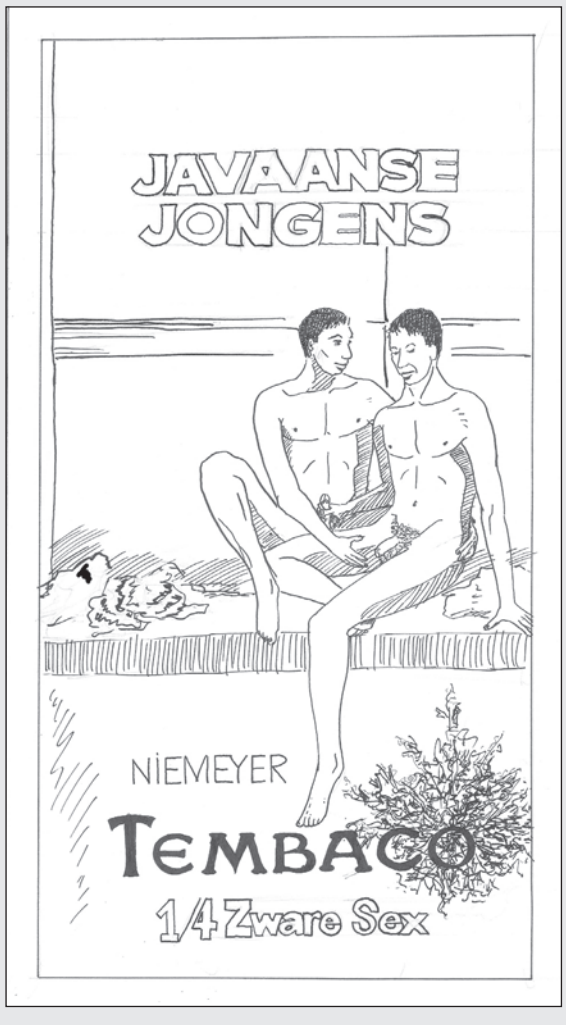

Voor de oplossing zie elders in dit nummer

Van vogeltjesbehang naar feestcafé

Vijf jaar Mets

In mei vierde café Mets haar vijfjarig bestaan. Het café bestaat natuurlijk al veel langer, maar het is vijf jaar geleden dat Rian Schuurmans, Rian van Aar en Kim de Groot café Mets overnamen. In een gesprek met beide Rians praten we over de afgelopen jaren.

'We zijn heel onverwachts met Mets begonnen. Hiervoor hebben we samen een eetcafé gehad. Dat hebben we zo'n zeven jaar gedaan en daarna wilden we eigenlijk helemaal geen horeca meer doen. We zijn toen samen een evenementenbureau begonnen, tot we op een dag een mailtje ontvingen dat Mets te koop stond. Toen kriebelde het bij ons, want dit café is niet doorsnee en we wonen er praktisch om de hoek.' De dames namen het café over en inmiddels zijn we dus alweer vijf jaar verder. 'Toen we Mets overnamen was onze gedachte om de doelgroep van het café zo te laten. We wilden wel vernieuwing. Daarom is het vogeltjesbehang vervangen en zijn er andere aanpassingen geweest. We wilden ook leuke feestjes organiseren. Het oude Mets was vooral een relaxed café waar mensen hun biertjes kwamen drinken. Wij wilden er meer een mix van maken: meer een feestcafé waar je ook kunt relaxen. In de afgelopen jaren zijn er steeds meer activiteiten bijgekomen. We organiseren bijvoorbeeld een Belgische bierdag en er zijn verschillende battles geweest. Maar ook Mets-klassiekers zoals de meezingmiddag en de paasbingo worden nog steeds georganiseerd.' Die laatste twee zijn ook favoriete activiteiten van beide dames: 'De paasbingo wordt nog altijd gepresenteerd door Albert-Jan en de meezingmiddag door Martine. Daardoor is er nog een band met de oude Mets en die middagen zijn altijd hartstikke gezellig.'
Is er veel veranderd sinds jullie het café overnamen? 'We merken wel dat De Mythe niet meer bestaat. Hun bezoekers zoeken hun vertier elders, waardoor je steeds meer mensen moet bedienen. Dat is leuk, maar je moet wel afwegen wat je wel en niet doet. Wij willen een gemengd publiek, dus we hebben "nee" gezegd tegen een groep vrouwen die een vaste vrouwenavond in Mets wilde organiseren. Toevallig hebben we laatst wel de eerste Ragazze avond in ons café gehad, maar dat was een uitzondering. We willen mensen graag tegemoet komen in hun wensen, maar we willen wel een vrij toegankelijk café houden.'

Hoe denken jullie over de homohoreca in Nijmegen? 'We maken ons zorgen over de aantrekkingskracht van Nijmegen. Voorheen waren we de tweede homostad van Nederland, maar het is terug aan het lopen.
Ook de andere horeca in Nijmegen is overigens een stuk minder druk geworden. Er is blijkbaar geen behoefte meer aan een homodiscotheek in Nijmegen. De stichting Gay Gelderland gaat als het goed is dingen opvangen en gerichte feesten organiseren.'
Hebben jullie ook nog nieuwe activiteiten in petto? 'Wij blijven vernieuwen en we hebben altijd nieuwe ideeën. We proberen ook in te spelen op de actualiteit. Vorig jaar hadden we al plannen voor een Michael Jackson-avond en toen overleed hij ineens. We hebben daar toen meteen op ingespeeld. Nu komt er waarschijnlijk een vervolg op. Het songfestival is ook altijd leuk om te doen. En natuurlijk het slotfeest van het Roze Meifeest bij ons in de straat.'
Het hoeft overigens niet altijd feest te zijn: 'Soms is het juist ook gezellig wanneer er maar een paar mensen aan de bar zitten. Je kunt dan echt een gesprek met elkaar voeren. Op die manier kun je ook mensen bij het gesprek betrekken, als ze bijvoorbeeld alleen aan de bar zitten. We vinden het erg belangrijk dat mensen zich bij ons welkom voelen.'

'Het vijf-jarig bestaan was echt geweldig. We hebben heel veel bloemen en felicitaties ontvangen en het is erg druk geweest.' En nu op naar de volgende vijf jaar? 'Dat bekijken we ieder jaar opnieuw. Zo lang we er zelf plezier in hebben en zo lang onze gasten het naar hun zin hebben wel. Voorlopig gaan we dus weer een jaar door.'

[MK]

Koken en zingen – Rogier Beekman over 'Yellow Brick Road' van Sabrina Starke

**Ik weet eigenlijk niet zo goed wat 'inspiratie' betekent. Ik kan me er wel wat bij voorstellen maar om de werkelijke betekenis te kunnen doorgronden heb ik moeten teruggrijpen op de Dikke van Dale.
De uitleg is kort maar krachtig: 'bezieling'. Als ik er wat langer bij stilsta kan ik me daar wel in vinden. Inspiratie als iets dat je aanzet tot ontwikkeling, jezelf ontplooien, blij zijn of worden. Voor mij is duidelijk waar ik mijn inspiratie uit haal: muziek. Muziek luisteren, maar liever nog zelf muziek maken is een prachtige manier om creatief bezig te zijn en jezelf te uiten.**

Sabrina Starke

Inspiratie en bezieling begint voor mij met geraakt worden. Er is iets in een werk (en of dit een werk van beeldende kunst, een toneelstuk of een muziekstuk is maakt volgens mij weinig uit) dat een gevoel bij je losmaakt, waar je dan vervolgens zelf mee aan de slag gaat en er je eigen draai aan geeft. In mijn concrete geval door zelf te zingen en met muziek bezig te zijn. Volgens mij worden we voortdurend geïnspireerd maar staan we er niet altijd open voor. Zo besef ik, dat ik bij het koken altijd de muziek flink hard aan zet om lekker mee te galmen. Het koken inspireert me tot zingen en het zingen inspireert weer tot lekker lang in de keuken bezig zijn met ingrediënten, potten en pannen. Het is de vraag of mijn buren er altijd zo gelukkig mee zijn.
Iemand die me erg inspireert is Sabrina Starke met haar CD 'Yellow Brick Road'. Ze heeft een prachtige stem met heerlijke songs die ergens het midden houden tussen soul, jazz, R&B en nog meer van die stromingen. Om eerlijk te zijn weet ik niet zo goed wanneer je in welk hokje precies past, dus ik doe verder maar geen poging. Terug naar de inspiratie: luisteren naar Sabrina Starke brengt op de één of andere manier een stroming op gang. Ik merk dat ik me – alleen al door te luisteren – vrolijker ga voelen. Ze helpt me een tekort aanvullen na een energieslurpende werkdag. Een zonnige lentedag met Sabrina op mijn Ipod wordt nèt wat zonniger en intenser. Door mee te zingen met de muziek en Sabrina vloeien opgebouwde spanningen weg. Luisteren naar muziek, zoals die van haar, inspireert mij om zelf met muziek bezig te zijn en me hierin te ontplooien.
Ik vind het ook wel een interessante gedachte, dat een kunstwerk zulke dingen in je naar boven kan halen. Zoals ik al zei: volgens mij heeft inspiratie te maken met geraakt worden en aangezet worden tot activiteit of zelfontplooiing. Een kunstenaar krijgt dit bij mij voor elkaar door een gevoel over te brengen dat écht is. De bezieling die een artiest als Sabrina in haar muziek legt is een groot verschil met een – voor mijn gevoel – 'machinaal' product als de muziek van Frans Bauer. Ieder zijn smaak, maar bij hem heb ik niet het gevoel dat hij zijn liedjes écht doorleeft. Terwijl dat voor mij juist maakt dat het interessant wordt: het appelleert aan jezelf en zet aan tot het ondernemen van nieuwe activiteiten of je verder te verdiepen. Sabrina Starke zegt het in de titelsong van haar album op een mooie manier: 'These yellow bricks, have brought me this far. Can't believe it, but I'm finally here. I've been walking down this road, like a lost child. Feeling alone but now I found my home'.

Pink vroeg Rogier Beekman een persoonlijke beschouwing te schrijven op een kunstwerk dat actueel is, of actueel zou moeten zijn; iets uit heden of verleden dat hem geïnspireerd heeft tot goed of kwaad, wijsheid of ergernis.

Faysal Zouay werkt aan bespreekbaar maken homoseksualiteit

Weerstand is ook beweging

Romagna, het beste Italiaanse Ristorante in Nijmegen. Een mooie plek met uitzicht op Villa Lila, en inderdaad: alle besturen komen voorbij. Faysal kent de meesten.. Tjeu? Dan komt Herman zo ook. Ook een mooie plek om af te spreken met het kersverse gemeenteraadslid Faysal Zouay, over zijn werk voor de expertgroep 'Bespreekbaar maken van homoseksualiteit in etnische kring' van het Samenwerkingsverband Marokkanen in Nederland (SMN).

Faysal Zouay

In 2009 kreeg A Salaam de Dalesprijs uitgereikt. Faysal Zouay, Enschedeër van geboorte maar opgegroeid in Nijmegen dus toch accentloos Nederlands, heeft vanaf 2003 meerdere bestuursfuncties bij deze organisatie voor jonge Marokkanen in Nijmegen bekleed, hij werd al snel penningmeester en later ook vice-voorzitter. 'A Salaam organiseert allerlei activiteiten (o.a. debat- en thema avonden gevolgd door een dansfeest, sport, culturele uitjes) en is ook het spreekbuis van de jongere Marokkanen... Wezenlijke thema's worden besproken: van terrorisme, tot importhuwelijken en partnerkeuze. 'Het was vrijwilligerswerk dat belangrijk was voor de groep waar ik uit kwam, belangenbehartiging, om wat goeds te doen voor het imago voor de groep en de samenleving als geheel, maar ook voor mijn eigen ontwikkeling.' Faysal heeft mede aan de wieg gestaan van de Nijmeegse Marokkaanse koepelorganisatie TADAMON en heeft intensief mee gewerkt aan de gemeentelijke beleidsnota 'Marokkanen aan Zet'.

Homoseksualiteit en Marokkanen

'Maurice Nooijen klopte aan bij A Salaam, om ons te vragen mee te doen aan de Roze Zaterdag in Nijmegen. Dat was lastig voor ons. Waar onze ouders streden voor het recht om moskeeën te bouwen, realiseerden wij ons dat wij nu deze stap te zetten hadden, maar de Roze Zaterdag, dat staat toch bekend als extravert. Heel toevallig kwam in die tijd de HAN ons vragen of we een onderzoeksvraag hadden. Wij hebben laten onderzoeken wat het zou betekenen als we mee zouden doen. Driekwart van onze achterban zouden we kwijtraken. Dat wilden we ook niet. Maar we hebben de contacten met Dito, de homojongerenorganisatie, warm gehouden. Het A Salaam bestuur was redelijk progressief, ik wist dat het thema niet te vermijden mocht zijn. 'Vanwege mijn inzet voor de Marokkaanse jongeren werd ik gevraagd voor de gemeentelijke Advies Commissie Allochtonen. Heel interessant om in de commissie te zitten, denkend vanuit een zelforganisatie naar een groter abstracter geheel, een bredere doelgroep, een bredere focus als commissielid. Vanuit die hoedanigheid kwam ik in die vier jaar ook in contact met de Adviescommissie Homo-/Lesbisch Beleid. Daaruit zijn niet heel concrete activiteiten voortgekomen, maar we leerden elkaar wel kennen en vooral leerde ik wat er in de homogemeenschap aan thematiek speelde. En nog belangrijker, ik zag steeds meer parallellen. Los het voor de een op, dan los je het ook voor de ander op. Op het vlak van onderwijs, arbeidsmarkt, uitgaanswereld . Denk aan de Sombrero, daar worden homo's èn Marokkanen geweigerd.

Tijd nodig

Door mijn ervaring en contacten werd ik gevraagd voor de expertgroep 'Bespreekbaar maken van homoseksualiteit in etnische kring' van het Samenwerkingsverband Marokkanen in Nederland (SMN). De groep is breed samengesteld, de enige gemeenschappelijke kenmerken zijn Marokkaan en hetero zijn. Het is geen eenvoudige thematiek. Het gaat er niet alleen om wat ik vind, maar ook dat je weet hoe je het over moet brengen aan je achterban. Door de diverse samenstelling, vrijzinnigen, islam geleerden, studenten, sleutelfiguren van zelforganisaties zien we dat snel. We hebben gezegd dat zelfs bespreekbaar maken nog te vroeg komt, we gaan eerst één stap terug nog: het geweld jegens homo's. Geweld kan nooit, dat is geen keuze, en dat is daarom een goede ingang. En het geeft een win-win situatie: het imago van Marokkanen verbeteren en homo's die met rust gelaten worden. We kunnen de achterban uitleggen dat ze zich niet meer in de eigen vingers moeten snijden. Het gaat er dan nog niet om wat je van homofilie of -seksualiteit vindt, het gaat erom dat geweld nooit kan. Maar daarna zetten we wel de volgende stap: het bespreekbaar maken. Wat doe je als je iemand in je eigen omgeving hebt? Dat lesbische stel schuin achter, of een neef, of een eigen kind? Ik heb het mijn moeder gevraagd. Echt, het is heel lastig te bespreken en ik kom uit een vrijzinnig nest. Je moet je wel bedenken dat de Marokkaanse gemeenschap in de jaren '60 en '70 ongeveer even ver was als de Nederlanders, dat was niet zo positief toen. Het is in Nederland heel snel gegaan, in dertig jaar tijd. Iedereen wil dat wij dat in een twee jaar inhalen, maar dat werkt niet zo. We hebben tijd nodig. Het is een bekend verschijnsel dat nieuwe inwoners, kijk naar Nederlanders in de V.S., blijven staan op de ethiek en moraal op de tijd van hun vertrek. Onze ouders hebben een heel ander referentiekader. Daarom is het nu aan de jongeren, waaronder ik, om deze thematiek op te pakken. Frappant is trouwens dat het in Marokko veel verder is dan onder Marokkanen hier: in Casablanca en Marrakesh is een bloeiende homoscene.'

Ontwikkeling

'Om te bewegen is het goed dat het punt aan de horizon zichtbaar is, maar een Roze Suikerfeest helpt niet in het bespreekbaar maken, dat geeft weerstand. De tekst is nu nog "dat moet je niet bepreken, daar kiest iemand voor". Tussenstappen zijn nodig en die proberen we te definiëren. Bedenk dat integratie in Nederland voltooid lijkt, maar dat dat in streng religieuze Nederlandse gemeenschappen ook niet zo is. Eerst het praten over geweld jegens homo's, dan bespreekbaar maken om te komen tot acceptatie. Stap voor stap, met stille diplomatie en gesprek in eigen kring, niet meteen op het NOS Nieuws, zo werkt het in dit project. Daarnaast zijn er veel complementaire initiatieven, samen werkt het.'

'Er zit ook risico aan. Ik ben daar niet bang voor, maar het effect van een succesvolle benadering is ook dat er eerst heisa kan ontstaan. Ook dan lijkt een stap vóóruit even een stap terug, vooral in eigen kring. Er zal weerstand en kritiek komen, en niet iedereen zal altijd even aardig reageren. Maar ik zal dat dan zien als een teken van een positieve ontwikkeling en beweging.'

Duidelijke lijn

Een betrokken energierijk mens als Faysal doet nog veel meer. Met zakenpartner en vriend Nordin Kerkri heeft hij FN Consultancy en FN Entertainment opgericht. Ze geven advies, begeleiding en coaching op gebied van diversiteit. Zo geven ze trainingen en advies over samenleving, religie, identiteit en democratisch burgerschap, en zetten entertainers en entertainment-concepten in. Ze geven workshops binnen de Hogeschool van Arnhem en Nijmegen. Ze adviseerden het Openlucht Museum in het project Nieuwe Buren. Werkzaam bij het Inter-Lokaal als reïntegratiespecialist helpt hij mensen van alle leeftijden om hun loopbaan weer op de rails te krijgen. Terwijl we even buiten pauzeren komt er een oudere klant op een brommertje langs, Faysal neemt even de tijd om met de man, die trots zijn nieuwe schoenen laat zien, te praten. Het is een duidelijke lijn: individuen helpen om hun leven beter op orde te krijgen, zowel voor zijn werk als privé, werken voor de ontplooiing van de Marokkaanse gemeenschap, om de samenleving als geheel beter te maken. Met de opgedane ervaring weer een stap verder, het SMN en de gemeenteraad. 'Mijn portefeuilles zijn emancipatie en integratie, jeugd, citymarketing en externe betrekkingen. Homoseksualiteit hoort er gewoon bij.'

[PvdM]

Voorronde COC Songfestival in KAN verband ?

De Voorronde van het COC Songfestival in Nijmegen leverde vorig jaar op heel verrassende wijze maar liefst drie kandidaten op die naar de Finale gingen. Jos voor Nijmegen, Roy voor Zeeland en Kristoff voor Den Haag. Zoiets is zeer zeldzaam. Maar dit jaar is het wellicht al in het programma ingebakken wanneer zowel de kandidaat van COC Nijmegen als COC Midden Gelderland (Arnhem) op één avond gekozen worden. Er is sprake van een gezàmenlijke Voorronde.

Bij het ter perse gaan van dit blad is nog niet bekend of het door gaat, maar de organisatoren Arold Dingemans, Albert-Jan Aartsen en Steffie van de Lisdonk zijn optimistisch. Het zal een enorm spannende avond opleveren met een keur aan artiesten. Dat wordt een uitverkocht huis. Zowel in Nijmegen als in Arnhem hebben zich al kandidaten gemeld.
Aan beide kanten van de Betuwe wordt nu hard nagedacht en geprogrammeerd om een mooie, Gelderse Voorronde te organiseren. Op dit moment staat deze gepland op zaterdag 30 oktober in de Steigerzaal van de Lindenberg. Potentiële juryleden worden al gepolst en een aantal vrijwilligers hebben zich al bereid verklaard hand- en spandiensten te verlenen. De Voorronde gaat dus in elk geval plaatsvinden. Kandidaten voor COC Nijmegen kunnen vooralsnog kijken naar de reglementen en voorwaarden aan deelname op www.cocsongfestivalnijmegen.
nl Dat is de site van vorig jaar. Deze zullen vergelijkbaar zijn met die van de komende Voorronde. Zolang er nog geen gezamenlijke site is, kunnen belangstellenden en kandidaten zich melden via COC Nijmegen en COC Midden Gelderland. Dat is respectievelijk info@cocnijmegen.nl en info@diverzo.nl

Gegevens over de kaartverkoop zullen later dit jaar bekend gemaakt worden. Heb je belangstelling om aan dit festival deel te nemen en heb je een song dat 'roze' is; meld je aan.
Respect is het kernwoord van dit festival. De organisatie wil de roze singer/songwriter cultuur stimuleren en zal geen 'Idols' show neer te zetten. De 2 winnaars zullen COC Nijmegen en COC Midden Gelderland vertegenwoordigen op het landelijke COC Songfestival dat op 27 november 2010 in Vlissingen zal plaatsvinden. Dit is de Finale van het 15e COC Songfestival.

[BvD]

Iraanse homo's vluchten naar Turkije

Meer dan 300 homo's zijn uit Iran gevlucht sinds de herverkiezing van president Mahmoud Ahmadinejad in juni, meldt The Washington Post.
Velen onder hen zijn gevlucht naar Turkije waar ze wachten op de hulp van de Verenigde Naties om hen te plaatsen in de Verenigde Staten, Canada, West-Europa of Australië. In Iran is homoseksualiteit strafbaar. Holebi's riskeren er de doodstraf. In Turkije heerst echter een relatief seculier klimaat. Volgens The Washington Post worden de vluchtelingen verspreid over een paar dozijn steden om een massale toeloop in één stad te vermijden.

Het zou dan vooral gaan over kleinere metropolen zoals Isparta die nog sterk onder invloed staan van de islam. Istanboel, de meest progressieve en evidente stad voor holebi's in Turkije, zou geen deel uitmaken van de lijst waar de Iraanse homo's naar worden gestuurd.

Cees van der Pluijm

v/h de shakespeareclub

Portretsonnetten 21

Maar kindje toch, natuurlijk, enig ja
Ja, fabeltastisch, en zo lenig ja..
O, alles hoor, van achter en van voren
Jazeker meid, de stoom kwam uit mijn oren

En dan dat lijf, o goddelijk gewoon
Een Griekse God, nee: godenzoon
Gespierd, gebronsd en bijna onbehaard
En goed geschapen, meid... een zwaard!

En niet na één keer klaar en weer verschrompeld
Ik noem hem in gedachten Obelix
Hij heeft hem vast in toverdrank gedompeld

Ja uitgewoond, wat zeg ik: uitgescheurd
Condooms, nou nee, die vindt hij drie keer niks
Maar kindje toch... dan was er niets gebeurd!

DE FEEKS
BOEKHANDEL
VanWelderenstraat 34 Nijmegen • (024) 323 93 81
books@feeks.nl • www.feeks.nl

Interview wethouder Floris Tas

We winnen toch wel van Vitesse

De nieuwe coalitie van GroenLinks, PvdA en D66 heeft een collegeakkoord gesloten dat wil werken aan een duurzame stad, een sociale stad en economisch sterke stad. Het akkoord bevat een aantal vernieuwingen, maar ook veel bezuinigingen vanwege de onzekere financieel economische toekomst. Op het gebied van homobeleid bevat het akkoord enkele korte verwijzingen. Daarom is het van belang hoe de raad en de verantwoordelijke wethouders dit beleid in de praktijk denken te brengen.

"De opdracht die ik mezelf geef, heeft te maken met mijn GroenLinks karakter. Wij knokken voor wat kwetsbaar is. Dat heeft met mijn achtergrond en opvoeding te maken. Ik voel dit als mijn maatschappelijke plicht. Het collegeakkoord veronderstelt dat we van de verzorgingsstaat gaan naar een situatie waarin de mensen meer zelfredzaam kunnen zijn en op eigen kracht kunnen vertrouwen. Tussen het individu en de overheid zie ik wel een grote rol voor een maatschappelijk middenveld van ondernemerschap, vrijwilligerswerk, mantelzorg die samen de gehele samenleving vooruit helpen. Als overheid kun je dat faciliteren en eventueel de regie voeren. Ik wil een breed maatschappelijk middenveld neerzetten."

Abusievelijk is Floris Tas op de site van COC Nederland als een homowethouder gepresenteerd. Een van de drie, naast Henk Beerten en Jan van der Meer. Abusievelijk want Floris Tas is getrouwd en heeft twee kinderen. Het misverstand stoort hem helemaal niet. Hij noemt het wel eervol.
"De gay community spreekt me erg aan. Ze heeft creatieve ideeën en veel vernieuwingsdrang. Tegelijkertijd functioneren er veel verschillende groepjes apart en is de vraag waar de synergie zit. De vraag is hoe je daarmee omgaat. Net als de andere zelforganisaties of sportclubs, is het van belang dat het kader de zaak vooruit helpt door zaken op te pakken en echt uit te voeren. Voor de homobeweging is zichtbaarheid van belang. Homoseksualiteit is te verbergen, maar als dat gebeurt, dan capituleer je. Dus ik zeg: blijf altijd zichtbaar! Emancipatie is gediend met zichtbaarheid. In het verleden heb ik voor de politie gewerkt in de aanpak van discriminatie en homofoob geweld. Heb stapels incidenten bestudeerd. Omdat ik me met de scene verbonden voel kwam dat echt wel binnen. Het is heel

In het nieuwe college van B&W is Floris Tas verantwoordelijk voor een belangrijk deel van de homo/lesbische emancipatie. De wethouder zorg, welzijn en sport geeft aan welke waarden echt van belang zijn en waar hij echt stelling wil nemen. Trekken aan een dood paard heeft volgens hem geen zin. De spreekkoren 'yes, die homo's van Vitesse', verbieden is een dergelijk dood paard.
Die belediging is niet individueel gericht. En bovendien niet nodig: we winnen toch wel van Vitesse. Iets anders is het met schelden op het sportveld, zeker bij de jeugd.
Dan moet je ingrijpen.
Aldus Floris Tas. De wethouder voor 'ons soort mensen' gaat verder nog in op enkele actuele uitdagingen voor de Nijmeegse gay community.

bedreigend wanneer je je onveilig voelt. Of dat nu komt doordat je niet hand in hand durft te lopen, door subtiele pesterijen, of anderszins. Het betekent dat je niet kunt laten zien wat je bent. Ik zie het als een taak dat iedereen zich veilig moet kunnen voelen. Dat is een basale behoefte. Dit belang van veiligheid gaat nog boven emancipatie. Ik kom op voor de veiligheid van iedereen, vroeger bij de politie, nu bij de gemeente. Mensen kunnen mij persoonlijk aanspreken als hun veiligheid in het geding is."

De Nijmeegse politie is volgens Floris Tas goed bezig. Elders in PINK staat een verslag over een avond over veiligheid en homoseksualiteit en de acties die de politie daarop onderneemt. Floris Tas is er trots op dat aan elke melding en aangifte aandacht wordt besteed bij de politie van Gelderland Zuid. Toch is er binnen het politieapparaat nog wel het een en ander te verbeteren. Bijvoorbeeld: een coming out binnen het apparaat komt nog niet veel voor.
In het collegeakkoord is aangegeven dat de adviescommissies alleen ambtelijke ondersteuning krijgen als zij samengaan in een gezamenlijke maatschappelijke adviesraad. De adviescommissie homo/lesbisch beleid is hier bezorgd over. Tas wil eerst zien wat het nieuwe model gaat opleveren. Hij heeft hierover al een gesprek gevoerd met de voorzitter van de commissie. "Het zou doodzonde zijn om het kind met het badwater weg te gooien."
"Voorlichting over seksuele diversiteit hoort onderdeel te zijn van het onderwijspakket op alle scholen voor voortgezet- èn basisonderwijs. Dat staat letterlijk in het akkoord en dat is winst en zit in het pakket van collega Henk Beerten. Het is belangrijk voor de jeugd om homoseksualiteit te benoemen en te leren kennen. Kinderen moeten zich kunnen ontwikkelen in hun eigen richting. Ik merk het aan mijn eigen kinderen als ze praten over homoseksuele leerkrachten. Dat zijn vaak de leukste docenten. Zelf ben ik leider van een jeugdteam bij een sportclub. Het is heel belangrijk wat je waarneemt en hoe jij je uitdrukt. Een coach die roept: 'je gaat erin als een mietje', doet alles verkeerd. Dan is het niet vreemd als kinderen vluchten in een solistische sport. Wanneer je oog voor zaken hebt en ze goed weet te benoemen, kun je als coach of jeugdleider juist heel goed werk doen."

"Ik wil ook brug slaan tussen religieuze opvattingen en homoseksualiteit. Dat wil ik meer gaan begeleiden in contacten met allochtone zelforganisaties. Ik wil in gesprek gaan over homoseksualiteit en ze aansporen hun maatschappelijke rol te vervullen. Het zijn gevoelige kwesties, maar als wethouder wil ik hier stelling in nemen. Ik wil het niet overlaten aan het vrije spel der krachten. You can't hurry love, het is een proces van jaren, maar dat proces wil ik wel accelereren."

"Bij Quick 1888 sta ik ook voor de grondrechten. Artikel 1 geldt voor alle Nijmegenaren." Onder druk van Tas is de allochtonenstop bij de sportclub geschrapt en heeft de wethouder toegezegd te zullen helpen bij het oplossen van problemen bij de club.
"We zijn allemaal Nijmegenaren en moeten onderling solidair met elkaar zijn. Nijmegen heeft een bijzondere signatuur. Wij staan voor onze burgers. Ook onder een ander kabinet is het aan ons hoe wij de zorg aan onze burgers inrichten."
"Van de homo/lesbische beweging verwacht ik dat deze veel activiteiten onderneemt en de schouders eronder zet. Bij de Roze Woensdag zijn wij erbij. De organisatie van de Vierdaagse is naar mijn mening verplicht dit moment te faciliteren. Het is een moment om zichtbaar te zijn. Zichtbaarheid is een vast element in elk emancipatieproces. De gay community gaat nu meer de samenleving in. Ik weet dat de beweging zijn eigen dynamiek heeft en de wereld verandert. Er zijn vele vormen van zichtbaarheid. Je moet er over nadenken hoe je dat wilt vormgeven. Daar hoort ook een veilige haven, een ontmoetingsplek bij. Dat is een vast bestanddeel; een zichtbaar bestanddeel van de community. Dan gaat het over het huis, Villa Lila. Het zou jammer zijn als COC Nijmegen ergens in een flatje gaat zitten en homojongerenorganisatie Dito ergens anders twee hoog achter.
De besturen moeten zich bewust zijn van hun verantwoordelijkheid voor de continuïteit van de gay community.
Je moet je afvragen wat de beweging nodig heeft om een generatie verder te komen. Het stopt niet bij goed nadenken, maar je moet ook activiteiten ontwikkelen. Als overheid kunnen we helpen om keuzes te maken. Maar ik realiseer me ook dat de overheid moet investeren."

[BvD]

In de Kazerne

PINK CULINAIR

Wekelijks spreek ik af met mijn personal coach in de voormalige 'Kolonie', het oude pand beter bekent onder de naam 'Limos Kazerne'. We kunnen hier ongestoord lunchen en (ook belangrijk) vrij parkeren in de ondergrondse garage aan de nabij gelegen Gelderselaan. Recent is het restaurant van eigenaar veranderd en omgedoopt naar de passende naam 'In de Kazerne'.

De trap vanuit de parkeergarage komt uit in de hoek van het terras. Hier tref ik een viertal terrasbezoekers aan die van de eerste lentezon genieten. Bij menig tafel ligt voor kouwelijke terrasgasten desgewenst een plaid klaar. Over het interieur van de brasserie zijn Marc en ik blij verrast. De bar, voorheen aan de rechterzijde van de zaak gesitueerd, is nu gepositioneerd over de volle lengte van de zaal.

Aan weerszijden van de ruimte is een muurbank aangebracht waardoor het interieur meer symmetrie heeft. Hippe muurschilderingen in combinatie met de authentieke elementen van de kazerne geven de ruimte een informeel, laagdrempelig karakter. We nemen plaats en bestellen een cappuccino (2,25) en een verse muntthee (2,50).
De prijzen zijn iets verhoogd, de zwarte brigade is voor wat betreft de dames gelijk gebleven. De menukaart biedt, zoals bij een brasserie voor de hand ligt, een klassiek-georiënteerde keuken waarin biologische producten de hoofdrol spelen. Van Sashimi tot tarte tatin, inclusief een 'daghap' die dagelijkse via Twitter kan worden gevolgd. Uniek is dat men voor de wijn een vaste opslag rekent.
Alle wijnen worden geleverd door wijnhandel 'In de Blauwe Druif'. Als de wijn u bevalt kunt u hem voor thuis bestellen en meenemen voor de prijs zoals hij in de winkel verkocht wordt. Ik kies voor een sandwich gerookte zalm met Hollandse garnalen, groene salade, dillecrême, scharrelei en kappertjes (6,50). Mijn disgenoot voor een bagel met geitenkaas, noten, honing en dadels (6,50). Hoewel mijn sandwich wat rijkelijker belegd is dan die van Marc smaken beide broodjes uitstekend. Wat opvalt, is dat de bediening vriendelijk is zonder overdreven aanwezig te zijn. Je kunt in alle rust een gesprek te voeren. In 'de Kolonie' stond men vroeger vaak om het half uur aan tafel met het verzoek of we nog koffie wilden bestellen. Kortom; voor ons was deze middag een aangename kennismaking met een brasserie die een enthousiaste uitstraling, een jeugdig team en kwaliteit op het bord prima weet te combineren.
indekazerne.nl
Molenveldlaan 146

[SH]

Toolkit homoseksualiteit woonzorgcentra

Regenboog rollator

In het kader van hun afstudeerproject voor CMV hebben Joske Seegers, Pauline Dircks en Caroline van der Loop samen een methodiek ontwikkeld om homoseksualiteit bespreekbaar te maken in woonzorgcentra in Nijmegen. De toolkit werd op 8 juni in Villa Lila onder de kleurrijke naam 'De Regenboog Rollator' aan COC Nijmegen aangeboden.
Het COC Nijmegen zal met deze toolkit de Roze-loper-huizen ondersteunen bij het organiseren van Roze activiteiten. Pink sprak met de studenten.

'Het COC-Nijmegen heeft de studenten op het spoor gezet van dit bijzondere initiatief. Uit de lijst van afstudeerthema's sprong dit project er meteen uit en ze zagen er alledrie een uitdaging in.

In de Roze-loper-huizen werd wel eens iets georganiseerd met betrekking tot het thema homoseksualiteit, maar hier kwamen weinig bewoners op af. Het onderzoek heeft uiteindelijk geresulteerd in deze toolkit. Het is bovendien opmerkelijk vormgegeven; een roze rollator met een grote zwarte rieten mand voorzien van de regenboogkleuren. In de mand zitten onder andere de handleiding, de materialen en een begeleidingsvideo. In de handleiding staan een twintigtal roze activiteiten beschreven, die gebruik maken van creatieve werkvormen zoals film, muziek en fotografie. Het zijn bestaande activiteiten die al eens ergens in Nederland zijn uitgevoerd samen met door de studenten nieuwe ontwikkelde activiteiten. Het COC Nijmegen en de woonzorgcentra krijgen daarmee een in Nederland uniek activiteitenaanbod in handen.

Het grootste deel van ons onderzoek werd bij de zes Nijmeegse Roze-loper-huizen en met name bij Huize Nijevelt en de Orangerie uitgevoerd. Centraal in ons onderzoek stond het actief uitdragen van homovriendelijk beleid en activiteiten. Het Roze-loper-certificaat impliceert dat er een vertrouwenspersoon bij de intake ingezet kan worden en er ook aandacht uitgaat naar lesbische en homopartners. We hebben tijdens ons onderzoek gekeken naar de wensen en behoeften van bewoners in deze huizen. We hebben daarbij nauw met de activiteitenbegeleiding kunnen samenwerken. Ook werd met de bewoners gesproken over hun mening.

Het project moest naast een zorgvuldig onderzoek uitmonden in een bruikbaar, duurzaam en speels product. Waar het in de huizen nog aan bleek te ontbreken waren roze activiteiten. Het COC-Nijmegen kan nu naar de huizen gaan en activiteitenbegeleiding actief ondersteunen en later ook evalueren hoe bepaalde activiteiten in de smaak vallen en deze eventueel bijstellen. Het is dus naast een theoretisch goed onderbouwd rapport meteen ook een praktisch toetsbaar middel geworden. Een aantal voorbeelden van activiteiten in de handleiding zijn: de roze huiskamer, het roze koor, stijldansen voor lesbiennes en homo's, een vertelvoorstelling, roze dichters, en natuurlijk ontbreekt ook de roze bingo niet. De projectgroep adviseert de woonzorgcentra verder om een roze dag te organiseren.

Kortom: een op de praktijk van de homo-emancipatie geënt middel met een begeleidende video waarin bijvoorbeeld uitgelegd is, hoe om te gaan met negatieve reacties. Dat is in het kader van de specialisatie Kunst en Sportieve Activiteiten van de HBO-opleiding een 'must'. 'We hebben tijdens ons project zowel door onze interne COC-begeleiders Ilse en Marieke, als binnen onze opleiding uitstekende feedback gekregen. Bovendien heeft men ons van een prima beoordeling voorzien en is de werkgroep Senioren van het COC eveneens erg te spreken over deze handige toolkit.'

[RC]

Vrijwilligers geschoold in preventie

Gezonde Vereniging

Enige tijd geleden overwoog het bestuur van COC Nijmegen dat het goed zou zijn, om naast methodieken als 'de gezonde school' ook een pakket 'de gezonde vereniging' te hebben. Eén van de maatregelen die daartoe is genomen, is het scholen van vrijwilligers in gezondheidsbevorderende methodieken. Nadruk zal daarbij liggen op safe seks, SOA en HIV preventie. Op dinsdag 20 april hebben daarom zo'n 20 voorlichters van team Voorlichting en 10 begeleiders van de introductiegroepen van Dito een training gevolgd over ondermeer safe seks en voorlichting. Later kunnen mogelijk ook COC leden hier gebruik van gaan maken.

Plaats van handelen was Forum de Ganzenheuvel alwaar drie medewerkers van GGD Nijmegen de voorlichters en begeleiders bijgespijkerd hebben over de laatste nieuwtjes omtrent safe seks. Met verve werd door Mariëtte, Pushpa en Linda verteld over trends, bedreigingen en ontwikkelingen, maar ook over hoe je vragen van bijvoorbeeld leerlingen of groepsdeelnemers zou kunnen beantwoorden.
Ondanks dat niet iedereen van deze gemengde groep elkaar kende, werd er makkelijk met elkaar gesproken, en werden er ook tips en trucs uitgewisseld over het geven van voorlichting. Belangrijkste tip was om de vraag weer terug te leggen bij de groep, via de bekende bezweringsformules 'Wat vind je er zelf van?' of 'weet iemand het antwoord op deze vraag?'. Ondanks het serieuze onderwerp werd er dus in een ontspannen sfeer geluisterd en gelachen met elkaar. Na 2,5 uur platgegooid te zijn met oefeningen en cijfers, werden de dames van de GGD vriendelijk bedankt voor hun inspanningen en werd er nog een borrel gedronken in café Mets.
Team voorlichting en een deel van het bestuur zijn reeds bijgeschoold in safe seks, andere teams of leden die behoefte hebben aan bijscholing omtrent dit onderwerp, kunnen zich melden bij bestuurslid Tjeu Borremans: tjeu@cocnijmegen.nl. **[TB]**

Transgendercafé in Meermin inmiddels heel gewoon

Een bijzondere avond

Het maandelijkse transgendercafé in café Meermin mag zich verheugen in een trouwe schare bezoekers. Voor Pink deelt bezoeker Tanja haar persoonlijke observatie.

Iets over achten, roerend in mijn warme chocomel met slagroom roept Rens ineens: 'dames! Jullie zijn in de minderheid!' En ik zie toch echt iets van genoegdoening op zijn gezicht, terwijl hij even bivakkeert in het gezelschap van drie andere transmannen. Ook mijn gezicht vertoont meteen een glimlach, want je gunt ook alle anderen niets anders dan geluk en ik roer verder in mijn chocomel. Toch kunnen Joy en ik het niet laten om toch nog even te melden dat dat niet van lange duur zal zijn... Niet gemeen bedoeld, maar dat snapt Rens blind....

Transmannen zijn percentagegewijs ruim in de minderheid, maar dat ze in onze kroeg steeds beter vertegenwoordigd raken is alleen maar een heel groot pluspunt. De andere kant van de medaille op een andere manier bedoeld, dan normaal gesproken. Toch weet iedere transman of transvrouw direct wat ik hiermee bedoel.

Opeens zien we een bekende verschijning de kroeg binnenlopen... Nu al? Ze is een week of drie terug geopereerd en komt de kroeg binnen met een stralend gezicht. Ze vertelt honderd uit en je leest iets op haar gezicht wat onbetaalbaar is. Het raakt je heel diep van binnen en er is niets van jaloezie te bespeuren bij degenen die nog niet zover zijn. Ze willen allemaal die blijdschap met haar delen en het is alsof ze zelf ook een positieve injectie krijgen. Zo hoort het te zijn... voor en met elkaar en zo is het ook in 'de Meermin'. Mensen die van verre komen en een hotel moeten boeken voor de volgende nacht en ooit zeiden: 'dit kunnen we niet iedere maand doen hoor...', zijn nooit meer weggebleven. En inmiddels onderdeel van de vaste kern, die stad en land af zou bellen als er iemand ontbreekt.
De avond vordert en nog steeds zie ik haar staan... ze praat, heeft de grootste lol, maar... zou ze dan geen pijn hebben? Navraag levert op dat ze dit wel heeft en ze zegt ook: ik blijf niet voor niets staan, en benadrukt dat ze zich toch vreselijk fijn voelt met een knipoog. Pijn en je goed voelen... dubbel, zoals zoveel dingen dubbel zijn als je trans bent...
Langzaam loopt de avond ten einde en mijn blik valt op een tafereeltje bij de uitgang waar ook de kapstok staat. Hedwig pakt haar jas en haar vader staat op haar te wachten. Zijn gezicht spreekt boekdelen. Van mijlenver lees je erop af dat hij vreselijk veel van zijn kind houdt. Hij en zijn echtgenote willen er een avond bij zijn, om even de sfeer te proeven in dit café waar hun dochter iedere maand te vinden is. Nu begrijpen ze net als ons weer des te meer hoe mooi het ook weer kan zijn om zulke vrienden en vriendinnen te hebben. Open, niet egoïstisch, begripvol... het zijn maar woorden, maar hier in deze kroeg kun je daadwerkelijk voelen wat de pecieze betekenis van deze woorden is.

Nog steeds staat ze, als de kroeg bijna leeg is en het tijd wordt om af te gaan rekenen en weer huiswaarts te keren. Ze is de hele avond gebleven, straalt en bedankt iedereen hartelijk voor deze avond. Maar dat is bij ons al heel gewoon. Afscheid nemen en elkaar welterusten wensen voor de komende nacht gaat hier welgemeend... Het is geen verplicht nummer, je geeft elkaar een kus, proeft nog even de warmte en wenst elkaar dan het allerbeste voor de tijd dat je elkaar weer even niet zult zien. Ik hoop je gauw weer te zien en hou je haaks! En zo wil ik voor nu ook een ieder gedag zeggen die meegelezen heeft. Tot gauw! En hou je haaks! Dikke kus en denk aan jezelf... want dat je aan mij denkt... dat weet ik!

Interview met werkgroep Breaking the Silence

Dapper beginnen in Gaziantep

De nieuwste stedenband is Nijmegen aangegaan met zusterstad Gaziantep. De stad in zuid-oost Turkije staat niet bekend om zijn gay-scene. Reden voor de mensenrechtenwerkgroep van COC Nijmegen 'Breaking the Silence' om er eens te gaan kijken en contacten te leggen.
Ellen Lankhorst, Willy Last en Jos Klaassen hebben, samen met Ersin Ilbay, die als tolk fungeerde en ook inhoudelijk een actieve rol vervulde, een week in Gaziantep doorgebracht en warempel enkele actieve homo's ontmoet.
Een coming out is in Gaziantep echter niet aan de orde. Wat kun je daar dan nog doen? Pink spreekt met de werkgroep over hun reis en verdere plannen met Gaziantep.

'Hoewel Gaziantep een van de grootste steden van Turkije is en er in hoog tempo nieuwe gebouwen verrijzen, heeft de stad en de streek een zeer traditionele cultuur. Homoseksualiteit is er echt taboe. Toen Breaking the Silence anderhalf jaar geleden aangaf dat ze contacten wilde leggen met de gay-scene in Gaziantep kregen ze reacties als: 'Waar begin je aan? Gaziantep is erg traditioneel en conservatief. Het is een onbegonnen zaak.'

De verkenning van Gaziantep op afstand was niet erg bemoedigend. De gemeente Nijmegen kon niet erg behulpzaam zijn met betrekking tot contacten naar een gay-scene. Gaziantep heeft twee universiteiten en die zijn normaal gesproken een soort vrijplaats voor actieve groepen. Echter via de officiële kanalen konden geen contacten gevonden worden. Zelfs een aanbeveling van de 'adjunct burgemeester' van Nijmegen, Lenie Scholten, mocht niet baten. Het leverde hooguit een diplomatiek antwoord op. De gemeente Gaziantep en dan vooral de burgemeester is erg gesteld op alle stedenbanden, maar een gekozen burgemeester houdt zich verre van taboeonderwerpen. En zo ook alle ambtenaren. De weg via andere organisaties in Turkije en Gaziantep levert niets anders op als dat alle deuren in een ferm slot vallen wanneer de term seksuele diversiteit genoemd wordt. De projecten die COC Nederland in Turkije ondersteunt, zijn vooral in Ankara en Istanbul actief. Zij zeiden niet op de hoogte te zijn van iets of iemand in Gaziantep.
Zo vatten Willy Last, Ellen Lankhorst en Jos Klaaasen hun pogingen samen om contacten te leggen. Een verdere oriëntatie was niet echt hoopgevend.

Datingsites
Het keerpunt voor Breaking the Silence waren de contacten met de Nijmeegs Turkse vereniging DHD. In november 2009 en in maart 2010 zijn gezamenlijk activiteiten georganiseerd (zie Pink 2 van 2010). Willy Last: 'DHD heeft ons geholpen onze tegenslagen over ons project Gaziantep te overwinnen. We zijn contacten gaan leggen op een heel andere manier. Niet via de officiële kanalen maar via datingsites. Toen we via datingsites wèl contacten kregen, hebben we besloten om voor de zomer nog naar Gaziantep te gaan. Ondanks dat het groene licht vanuit de gemeentelijke subsidiepot nog ontbrak, hadden we zoiets van "nu of nooit". Gelukkig stond het bestuur van COC Nijmegen achter ons en gaf een gedeeltelijke garantstelling af voor de te maken kosten.'
Jos Klaassen: 'Wij zijn in Europa gewend een reis te boeken via internet, maar in Turkije werkt dat niet altijd zo vlekkeloos als we het gewend zijn. Tot een paar dagen voor het geplande vertrek waren er nog geen tickets afgegeven. Via een Turks reisbureau aan de Graafseweg konden we uiteindelijk toch nog op de gewenste dag vertrekken.'

Ellen Lankhorst: 'We hadden zo'n 20 contacten gemeld dat we zouden komen. We hadden een groepsbijeenkomst gepland. Eentje in ons hotel. Daar kwamen maar een paar mensen op af. Waarschijnlijk is een hotel toch nog te openbaar en afschrikwekkend. Een volgende bijeenkomst met een groep mannen was de dag erna bij iemand thuis.
Op het dakterras hebben we zeer interessante gesprekken gevoerd. Je moet je wel realiseren dat in Gaziantep praktisch niemand Engels spreekt. Daarom was Ersin als tolk voor ons van onschatbare waarde. Ersin is als vrijwilliger betrokken bij Homoloket, een organisatie uit Amsterdam die zich inzet om mensen in de omgeving van Turkse homo's te steunen. Hun filosofie is dat de omgeving het moeilijk heeft en niet de homo zelf. Door ondermeer de familie te informeren en te begeleiden, kan zij leren omgaan met hun homoseksuele familielid.'

Op een dakterras spreken de mensen van COC team Breaking the Silence over homoseksualiteit in Gaziantep.

Hoge drempel
Contacten leggen via datingsites lijkt misschien gemakkelijk en voor menigeen vanzelfsprekend, maar dat valt niet mee als je bedenkt dat Turkse mensen vooral in het Turks communiceren. Dus ook deze communicatie moest vertaald worden. Soms was het moeilijk om elkaars bedoelingen goed te begrijpen. De groep heeft met 20 mannen contact gelegd, waarmee met de helft een ontmoeting heeft plaats gevonden. Voor veel Turkse gays uit Gaziantep was een groepsbijeenkomst een te hoge drempel. Vandaar dat we een paar mensen individueel hebben ontmoet.

Homoseksualiteit is taboe in Gaziantep. Hoe gaan de holebi's daar mee om? Hoe richten ze hun leven in? Wat zijn de risico's die ze lopen? Hoe gaat de omgeving ermee om? 'Het lijkt een beetje op het Nederland van voor de jaren-'60', zegt Jos Klaassen; 'In Gaziantep moet je het homo-zijn verbergen. Een enkeling zegt het tegen een broer, zus of goede vriend als die echt te vertrouwen is. Je zegt het nooit tegen een werkgever of andere familieleden. Dat zou kunnen leiden tot bedreigende situaties. Slechts het vermoeden van homoseksualiteit is al gevaarlijk. Deze situatie leidt ertoe dat homoseksuele activiteit en relaties in het geheim plaats vinden. Het leidt er ook toe dat mensen zich in chantabele situaties kunnen bevinden. Daarom zoekt men heel voorzichtig naar andere mensen die te vertrouwen zijn. Een vriendengroep van vertrouwelingen is de beste manier om via-via anderen te leren kennen. Openlijk flirten is echt te gevaarlijk. Dat riskeert niemand.
De vertrouwde vriendengroep en internet zijn de enige opties. Op internet zijn ongeveer 120 mannen actief, en dat op een stad van ruim een miljoen inwoners.'

Gaziantep heeft straten vernoemd naar de steden waarmee zij een verbintenis zijn aangegaan, zoals hier de Nijmegen Boulevard. Uiteraard gingen Ellen, Willy en Jos daar even kijken.

Verschillen
'We hebben twee groepjes ontmoet. Een groepje dertigers en een groepje twintigers. De jongste groep is meer op internet gericht. Ze hebben dus wel wegen gevonden, maar al hun ouders weten van niets. Een enkeling maakt ons duidelijk dat de religie onderdrukkend is en het hen onmogelijk maakt om openlijk homo te zijn. Anderzijds is het wel zo dat mannen gearmd over straat gaan terwijl hier Hand-in-Hand acties gehouden moeten worden om zoiets geaccepteerd te krijgen. Twee mannen of vrouwen kunnen ook gemakkelijk samen een flat huren. De maatschappelijke context biedt dus wel enige mogelijkheid tot een homoseksuele levensstijl.' Enerzijds is alles verboden en taboe, maar onder de schuilmantel van hun alledaagse cultuur, gebeuren er dingen waarvan men zelf ook zegt dat ze niet gezond zijn. Zowel persoonlijk, medisch als sociaal. Omdat homoseksualiteit zo fundamenteel ontkend wordt, zullen niet veel mensen op de gedachte komen bepaald gedrag als homoseksueel te bestempelen. En dat is dan weer een geluk bij alle beperkingen.

De werkgroep heeft ook nog een uitje buiten Gaziantep gemaakt; een boottochtje op de Eufraat. Behalve de groep voeren nog twee jongens uit Istanbul mee. De gaydar herkende deze jongens als een stel. Ze vertelden dat ze Gaziantep ervaarden als het 'buitenland', zoiets als Irak. De verschillen binnen Turkije met enerzijds Istanbul en Ankara en anderzijds de rest van het land, zijn in dat opzicht levensgroot.

Ontmoeten
Het vinden van gevoelsgenoten is dus zowel voor holebi's in Turkije als voor de werkgroep een avontuurlijke en spannende zoektocht.
Willy Last: 'Er zijn enkele ontmoetingsplekken, zoals een park en een hammam. Daar gebeuren soms enge dingen. Mannen worden er bedreigd en beroofd. Van geweldsmisdrijven op die plaatsen heb ik niet gehoord. Daar staat tegenover dat er wel zoiets bestaat als eerwraak tegenover mensen die slechts verdacht worden van homoseksuele contacten.' Het huwelijk is een verplichting. Veel homo's trouwen om de schijn op te houden. De familie dringt er vaak op aan. Uitzondering zijn families die wat liberaler zijn. Die houden hun mond en dringen eenvoudig niet aan op een huwelijk.

Sommige mannen, die de werkgroep in Gaziantep gesproken heeft, zijn teleurgesteld in de homo-organisaties in Ankara en Istanbul. Het is mooi dat COC Nederland hen ondersteunt, maar in Gaziantep hebben ze er geen enkel voordeel van. De mensen in Gaziantep voelen zich 'alleen op de wereld' en 'in de steek gelaten'.

Wat te doen?
Toch zijn de gesprekken met de Nijmeegse delegatie voor de Turkse actievelingen een aanleiding om na te denken over hun situatie en wat ze er aan kunnen doen. Wat kun je individueel? Wat als groep? Eén van de laatste ontmoetingen in Gaziantep kende dit soort gespreksonderwerpen.
Ellen Lankhorst: 'In de laatste groepsbijeenkomst met een vijftal mannen, hebben we over de nabije toekomst gesproken. Na het eerste gesprek is het idee ontstaan om op Facebook een account aan te maken. Ze willen zelf bepalen wie zij als lid toelaten. De angst en wantrouwen zijn te groot. Ze willen opereren onder de noemer van een mensenrechtenorganisatie. Ze willen informatie delen, tips geven over veilig vrijen, gezondheid, juridische rechten en veilige contactmogelijkheden. Ook werd er flink gediscussieerd over het begrip "samenwerken". Hoe ze dat kunnen doen ondanks hun persoonlijke frustraties. Hoe ze deze kunnen overstijgen; elkaar kunnen leren vertrouwen. Hoe ze hun homoseksualiteit kunnen definiëren en onder woorden brengen. Hoe ze zichzelf en elkaar kunnen leren respecteren vooral door veilig vrijen ter sprake te brengen. Onveilig vrijen is namelijk een vorm van disrespect. Neuken of geneukt worden is in de scene een factor die speelt. Bewustwording over de risico's is in Nederland vrij algemeen. In Gaziantep is het echter nog erg moeilijk om daar open en vrij over te spreken.

Het groepje homomannen denkt eraan om in de toekomst een stichting in het leven te roepen. Zij realiseren zich dat het zinloos is om individueel iets voor elkaar te krijgen. Dat is ten enenmale onmogelijk. Alleen als groep kun je enige verandering bewerkstelligen. Ze hebben al wel enige ervaring met het hulp bieden bij het doen van aangifte bij de politie. Onder de noemer van een mensenrechtenorganisatie kunnen ze mogelijk iets gaan betekenen voor LGBTers in de toekomst. Hopelijk kan deze stichting ook wat gaan betekenen in het emancipatieproces voor vrouwen in het algemeen, maar zeker ook voor lesbische vrouwen in het bijzonder. Ellen draagt deze mogelijke ontwikkeling een warm hart toe, zodat zij bij een volgend bezoek aan Gaziantep ook tot uitwisseling kan komen met lesbische vrouwen.

De werkgroep Breaking The Silence is nog meer gemotiveerd na deze succesvolle reis en wil de ontwikkelingen in Gaziantep blijven volgen en waar gewenst, ondersteunen. Daarbij wil de groep graag gebruik maken van mensen die hierin behulpzaam kunnen zijn. Dat kan zijn via informatie verschaffing of door actief te worden in de werkgroep. Belangstellenden kunnen voor meer informatie terecht bij de leden van Breaking the Silence.

[BvD]

Gaziantep is een oude stad, maar groeit enorm snel en oogt daarom vooral modern. Inmiddels telt de stad 1,3 miljoen inwoners. Gaziantep gaat er prat op zelfs de oudste stad ter wereld te zijn, zo'n 5000 jaar zeker menen ze daar.
De stad was tot de vorige eeuw bekend onder de naam Antep.
Door zijn dapper verzet tijdens de onafhankelijkheidsoorlog kreeg de stad na 1920 het voorvoegsel 'gazi' in de naam, wat strijder betekent. Antep lag aan de oude zijderoute en was dus een handelsplaats.
In de Romeinse tijd was het eveneens een dicht bevolkt gebied getuige de resten die her en der gevonden worden. De mozaïeken vloeren worden nu in musea tentoongesteld. Het mozaïek van het 'zigeunermeisje' is inmiddels als het beeldmerk van de stad geadopteerd. Buitenlandse toeristen hebben Gaziantep nog niet ontdekt.

Oplossing: 1) arcering links onder 2) / in 1/4de is dunner 3) de punt op NIEMER ontbreekt 4) bloemetje in struik toegevoegd 5) arcering onder rechter voet van rechter jongen ontbreekt 6) dikke arcering in kleding links toegevoed 7) arcering aan linkerkant op oogholgte toegevoegd 8) navel linker jongen ontbreekt 9) het driehoekje in de 2de A van Javaanse staat omgekeerd 10) arcering in oor linke jongen toegevoegd

Discussiebijeenkomst veiligheid en homofoob geweld

Discriminatie? Meld het!

Is het normaal om voor 'vieze homo' uitgemaakt te worden? Ieder weldenkend mens zal deze vraag ontkennend beantwoorden. Veel mensen worden vroeg of laat geconfronteerd met een vorm van discriminatie. Toch wordt daar bijna geen melding van gemaakt, zo bleek tijdens een discussiebijeenkomst over veiligheid en homofoob geweld.

De bijeenkomst vond op 20 mei plaats in café Mets, in het kader van het Roze Meifeest. Vertegenwoordigers van de politie, Ieder1Gelijk, COC, DITO! en wethouder Floris Tas gingen met elkaar in gesprek over het thema veiligheid. Dit alles met als doel om tot beleidsaanbevelingen te komen.

In het park
Na een introductie door Tjeu Borremans (bestuurslid COC en voorzitter Roze Meifeest) werd het spits afgebeten door de politie Gelderland-Zuid. Wijkagent Jan Jacobs (Team Nijmegen Centrum) vertelde op een smeuïge manier over zijn ervaringen met veiligheid en homofoob geweld: 'Halverwege de jaren tachtig waren er veel bedreigingen en was er vaak sprake van mishandeling op de baan in bijvoorbeeld het Goffertpark. Ik ben toen met collega's in burger het park in gegaan om in contact te treden met homoseksuelen. Ondanks het geweld was er geen bereidheid om aangifte hiervan te doen. De politie is toen in contact getreden met het COC bestuur.

De politie heeft zelf ook veel gedaan om discriminatie van homoseksuelen te herkennen en te onderkennen. Jacobs: 'Destijds hebben alle agenten een attitudetraining gevolgd. Tegenwoordig is diversiteit een vast onderdeel tijdens de opleiding op de politieschool.' Homoseksuele agenten komen ook steeds vaker uit voor hun geaardheid. 'Een aantal jaren geleden is er letterlijk een kast rondgegaan langs verschillende politiebureaus. Men kon tips in de lades stoppen over hoe om te gaan met homoseksualiteit binnen het politiekorps. Hierdoor zijn ook meer agenten uit de kast gekomen.' Binnen de politie zijn er diverse groepen actief, zoals een netwerk holebi, een netwerk allochtone collega's en een klankbordgroep. In samenwerking met justitie is een stappenplan ontwikkeld voor aangifte bij discriminatie. Jacobs: 'We zijn er nog niet, maar het wordt langzaam maar zeker steeds veiliger. We doen als politie heel veel dingen goed, maar we moeten wel aan ons imago blijven werken.' Jacobs legt uit wat aangifte doen van discriminatie inhoudt: 'Je kunt alleen aangifte doen van een strafbaar feit dat bewezen kan worden. Als je bijvoorbeeld 's nachts in het park uitgescholden wordt dan is dat moeilijk te bewijzen.' Onlangs was er een incident in café El Sombrero waarbij twee zoenende meisjes uit het café werden verwijderd. Jacobs: 'Er is aangifte gedaan van discriminatie, maar het café beweert dat de meisjes de doorgang blokkeerden en dat ze daarom zijn verwijderd. De bewijslast is belangrijk en daarom wordt er helaas te weinig aangifte gedaan van discriminatie.'

Gina Plaggenborg is directeur van Ieder1Gelijk: 'Het voormalige Anti Discriminatie Bureau is opgegaan in een nieuwe stichting: Ieder1Gelijk. De landelijke overheid heeft bepaald dat er onafhankelijke voorzieningen moesten komen betreffende discriminatie. De "1" in onze naam verwijst naar artikel 1 van de grondwet. Onze landelijke overkoepelende organisatie heet daarom ook "Artikel 1". Er zijn achttien bureaus in Nederland om een landelijke dekking te garanderen. Wij hebben een lagere drempel dan de politie. Het gaat ons niet puur om strafbare feiten, maar om meldingen. Wij kunnen zo voor de gemeente inzichtelijk maken hoe vaak er sprake is van discriminatie en waar dit gebeurt. Een gemeente wil immers cijfers hebben om beleid te kunnen maken. Ook in Nijmegen is de aangiftebereidheid laag. Men ziet discriminatie als iets dat simpelweg bestaat.' Ieder1Gelijk werkt samen met sociaal raadslieden. Samenwerking met de politie en het openbaar ministerie is groeiende. Plaggenborg: 'We overleggen met elkaar over de manieren om aangifte te doen. Ons advies is helder: meld het altijd dan staat het tenminste geregistreerd. We hebben ook contact met COC en Dito, met als meest recente voorbeeld het zoenincident in El Sombrero.'

Lastig
Ter illustratie wordt een filmpje getoond dat door de politie gebruikt wordt voor interne trainingen. In het filmpje doen twee jongens aangifte van mishandeling na het verlaten van een café. Doordat de agent doorvraagt komt uiteindelijk het hoge woord eruit: ze zijn in een homocafé geweest en daarna zijn ze uitgescholden voor 'vieze flikkers', gevolgd door een rake klap in het gezicht van een van de jongens. De agent concludeert: 'Dan hebben we een heel ander verhaal, want u wil dus aangifte doen van discriminatie.'

Richard Couwenberg (Adjunct-districtschef Politie Gelderland-Zuid): 'Niet iedere agent is geschikt om een aangifte van homofoob geweld op te nemen. Vertel het er dus bij, wanneer je gediscrimineerd bent in verband met je geaardheid. Het is heel lastig voor een agent om dat uit iemand te moeten trekken. Het is een lastige missie om duidelijk te maken dat de politie er echt voor je is. Wij proberen bij discriminatie ook te doorgronden of gevallen op zichzelf staan of dat er structureel iets achterzit.'

Veilig
Tjeu Borremans: 'Volgens onderzoeken heeft 5% van de inwoners in Gelderland-Zuid te maken met discriminatie. Zijn er plaatsen in Nijmegen waar duidelijk meer gediscrimineerd wordt?' Jan Jacobs: 'Het gaat 's nachts vooral om de parken en de spoortunnel. Deze plaatsen worden als onveilig ervaren. Op donderdag- en zaterdagavond zetten we een mobiel steunpunt neer in de stad om preventief op te treden. Uitgaansgeweld wordt vooral veroorzaakt door alcohol- en drugsgebruik. Het gebruik van deze middelen leidt helaas tot redeloos geweld. Onze binnenstad is relatief veilig en er zijn naar verhouding weinig incidenten. Maar als jou iets overkomt dan is dat natuurlijk heel vervelend.'
Het thema van het Roze Meifeest is veiligheid. Volgens een rapport van de Adviescommissie Homo-/Lesbisch Beleid is het gevoel van onveiligheid toegenomen. Richard Couwenberg: 'Dit komt ook door negatieve berichtgeving in de media. Het gaat tussen de oren zitten, maar het strookt niet met het aantal incidenten.'

Beeld
Kersverse wethouder Floris Tas heeft in zijn vorige functie drie jaar bij de politie gewerkt. Hij had daar als portefeuille ook discriminatie in zijn pakket. 'Er zijn toen 150 incidenten van homogeweld onderzocht en er is feitelijke informatie verzameld over wat er aan de hand is. Er is een goede structuur neergezet bij politie en justitie, maar de vraag is of het wel helpt. Omgaan met discriminatie vergt veel sensitiviteit en creativiteit. Ik ken een voorbeeld van een particulier wooncomplex met vijftig bewoners. Op de afgesloten parkeerplaats werd de auto van een homoseksuele bewoner bekrast. Dat geeft iemand een heel naar gevoel en zoiets kan je 24 uur per dag bezighouden. Na enige druk zijn er camera's opgehangen om herhaling te voorkomen. Ook als politie moet je zaken gaan halen. En als je zelf ziet dat er iets in je omgeving gebeurt: spoor mensen aan om er iets mee te doen. Het beeld dat er niets gebeurt, is achterhaald.'
Floris Tas is zelf niet homo, maar hij heeft wel 'gevoel voor homo's' en hij is fel tegen discriminatie in het algemeen: 'Ook bij bijvoorbeeld sportclubs mag geen discriminatie voorkomen. Nijmegen moet een goede signatuur houden en discriminatie hoort daar nadrukkelijk niet bij.'

Korte lijnen
Tjeu Borremans haalt de hand-in-hand actie aan die in april door het COC in Nijmegen werd georganiseerd. Heeft die actie negatieve reacties opgeleverd? Herman Janssen (voorzitter COC): 'Er is helemaal niets gebeurd. Dat in tegenstelling tot Wijchen waar we vorig jaar uitgescholden werden en waar zelfs doodsbedreigingen werden geuit. In Nijmegen gebeurde helemaal niets.' Diezelfde avond vond wel het zoenincident plaats in El Sombrero. 'We hebben toen als COC niet geaarzeld en we hebben zo veel mogelijk mensen opgetrommeld om in El Sombrero met elkaar te gaan zoenen.' Herman Janssen is het met de wethouder eens dat in Nijmegen alles goed geregeld is. Het COC Nijmegen gaat ook tot andere acties over: 'Ik sprak onlangs de voorzitter van COC Amsterdam. Op 5 mei werd een man bij het homomonument in elkaar geslagen. Het duurde twee weken voordat er iets mee gedaan werd! Als hier in Nijmegen iets gebeurt dan staan wij er als COC, samen met andere organisaties. Meld incidenten ook bij het COC, want wij kunnen duidelijk het verschil maken!'
Jan Jacobs reageert hierop: 'Het is belangrijk dat de lijntjes kort blijven. Contactpersonen moeten elkaar weten te vinden. Ik fungeer als een soort smeerolie om ervoor te zorgen dat er wel iets gedaan wordt met mogelijke gevallen van discriminatie.'

Meer melden
Hoe kan de meldingsbereidheid vergroot worden? Enkele soundbites: Floris Tas: 'We moeten goede verhalen laten zien, dat kost tijd.' Herman Janssen: 'We moeten mensen informeren en laten zien dat het kan.' Jan Jacobs: 'Jullie hebben als COC een goede ambassadeursfunctie.' Floris Tas: 'Als je een heftig verhaal hebt dan is er zeker aandacht voor.' Gina Plaggenborg: 'Ook bij kleinere verhalen is het belangrijk om deze te melden.' Floris Tas: 'We mogen als beschaving niet kapituleren voor discriminatie.'

Toen discotheek De Lounge nog bestond was er sprake van overlast door scheldende Marokkaanse jongeren. Wat heeft de politie hiermee gedaan? Jan Jacobs: 'Als politie hebben we ervoor gezorgd nadrukkelijk aanwezig te zijn. We hebben geen zero tolerance-beleid; we spreken liever van heropvoeden.' Rian van café Mets reageert hierop: 'Als ik iedere discriminerende opmerking moet melden dan heb ik daar bij wijze van spreken een dagtaak aan.' Gina Plaggenborg: 'Je kunt een melding ook via internet doorgeven via de website van Ieder1Gelijk.'

Zorgen
Plaggenborg stelt een vraag aan wethouder Tas: 'Uit het collegeprogramma blijkt het nieuwe college van B&W de adviescommissie Homo-/Lesbisch Beleid wil opheffen. Er moet een grote adviescommissie komen voor beleid t.a.v. verschillende onderwerpen. Is dat een wijs besluit?' Tas: 'Van de vier huidige adviescommissies wordt de ambtelijke ondersteuning inderdaad afgebouwd.' De wethouder deelt Plaggenborgs zorgen: 'We moeten goed in kaart brengen wat de gevolgen van deze beslissing zijn. Je kunt je ogen niet sluiten voor het feit dat ambtelijke ondersteuning geld kost. Maar je moet ook bekijken wat winst oplevert. We moeten er goed over nadenken. Je hoort me niet zeggen dat ik het niet ga doen, maar ik heb wel zorgen.'
De meerderheid van de daders van homogeweld is van autochtone afkomst (55%-60%). Je kunt dit ook omdraaien en stellen dat allochtonen wel erg vaak dader zijn van geweld. Bij voorlichting op scholen komen ook wel negatieve beledigende opmerkingen voorbij, vaak uit de mond van allochtone jongens. Is er contact met vertegenwoordigers van allochtone organisaties? Jan Jacobs: 'We proberen in gesprek te blijven met elkaar.' Herman Janssen: 'Wij hebben als COC contacten met allochtone organisaties. Met wisselende resultaten, want de achterban van zo'n organisatie heeft vaak wel grote moeite met homoseksualiteit.'

Is aangifte van homofoob geweld een aparte categorie? Richard Couwenberg beantwoordt deze vraag bevestigend: 'Ja, mits de code aan het onderwerp gekoppeld wordt. Er is een landelijk systeem van codes die bij aangiftes gehanteerd worden. Procedures van justitie geven aan hoe te handelen. Dergelijke aangiftes worden afzonderlijk besproken. We proberen vooral te achterhalen welke fenomenen er eventueel onder zitten.'
Tot slot wordt de vraag gesteld of een hand-in-hand actie 's nachts ook zo vlekkeloos zou verlopen. Jan Jacobs ziet dat niet zitten: ''s Nachts om drie uur zou ik het sterk afraden. Door drankmisbruik en dergelijke kun je dan wel negatieve reacties verwachten. Als de drank in de man is...' Dit levert prachtig voer op voor een discussie, maar helaas wordt de bijeenkomst na deze opmerking afgesloten.
De belangrijkste conclusie van deze avond is dat aangifte doen van discriminatie zeker zinvol is. Melding maken van kleinere incidenten is eveneens belangrijk, zodat de gemeente via input van Ieder1Gelijk haar beleid kan afstemmen. In Nijmegen wordt goed samengewerkt door verschillende organisaties en er zijn korte lijntjes. Het is niet normaal om voor 'vieze homo' uitgescholden te worden of om mishandeld te worden omdat je op iemand van hetzelfde geslacht valt. Maak er dus melding van, wanneer je iets overkomt en help daarmee discriminatie beter in kaart te brengen.

[MK]

Festival voor ransgenders, transseksuelen, familie en vrienden

Transfusion Festival, A'dam

Transfusion beleefde zijn tweede editie op 22 mei dit jaar, in Amsterdam. In Casa 400, een multifunctioneel complex, was een festival georganiseerd dat speciaal bedoeld was voor transgenders, transseksuelen en geïnteresseerden. Workshops als helende adem, stemgebruik voor mannen, stemgebruik voor vrouwen, leren scheren konden gevolgd worden. Elke workshop richtte zich op een specifiek interessegebied voor transmensen. Of zoals ze zelf zeggen, de T's.
Naast deze workshops was er de mogelijkheid met deskundigen te spreken, zoals advocaten en gender-hulpverleners, of een gezellig praatje te maken met elkaar. Transfusion bleek namelijk bovenal een ontmoetingsmogelijkheid te zijn. Er werd dan ook lustig op los gekletst, ervaringen uitgewisseld en gelachen. Vanuit het Nijmeegs COC-bestuur waren Tjeu Borremans en Oot Kerkhoven erbij. Tjeu doet voor Pink verslag.

In februari van dit jaar, tijdens het beleidsweekend van het COC bestuur hebben we besproken een bezoek te brengen aan het Transfusion festival in Amsterdam.
Snel werd er contact gelegd met Joy en Wendy, de organisatoren van ons succesvolle Transgendercafé in Café Meermin.

Op zaterdag 22 mei stonden Oot Kerkhoven en ik op het station te wachten vanwaar we met de bus, gereden door Joy, richting Amsterdam zouden gaan. Onderweg hebben we vooral met elkaar veel gelachen over wat ons mogelijk te wachten zou staan. De cursus flirten voor transgenders (met zware mannenstem: 'hallo, ik ben Trudie, wie ben jij?') spande daarbij de kroon.

Allerlei ideeën die ik had over een enorm festival met honderden bezoekers, optredens en activiteiten, moest ik al snel laten varen toen ik de lokatie zag. Een kolossaal, maar wat onooglijk pand bleek voornamelijk een hotel of woonbestemming te hebben. Gelegen tegenover een groot politie bureau, aan de rand van een woonwijk.
Eenmaal binnen, werden we hartelijk welkom geheten door de organisatie en kregen we een badge waarop we onze naam moesten schrijven. Ook kon je een sticker krijgen om aan te geven, dat je niet gefotografeerd of gefilmd wenste te worden.

Na een kopje koffie te hebben gedronken, hebben we een rondgang gemaakt onder leiding van Wendy over de aanwezige markt. Van ontharingsspecialisten, pruikenmakers en een bijouterie stand, tot de belangenorganisaties met informatiestands. Ze waren er allemaal. Transvisie, Transman.nl, Noodles, politie Amsterdam Amstelland etc.
Oh nee, toch niet, opvallende afwezigen waren COC Amsterdam en COC Nederland.
Het bleek dat onze delegatie uit Nijmegen, de enige COC-vertegenwoordiging was. Er is dus nog een weg te gaan, dachten Oot en ik. Uiteraard liepen wij daarna nog iets trotser rond...

In de middag werd in een filmzaal een aantal documentaires vertoond. Waaronder één over het leven van Nicole De Leo. Een Italiaanse documentaire die verhaald over het leven van een man, met een eigen winkel in carnavalsmaskers, in hartje Venetië. Hij wordt gevolgd over een periode van 5 jaar, waarbij met name het toewerken naar de geslachts-veranderende operatie centraal staat. De operatie wordt deels ook in beeld gebracht. Een uitermate indrukwekkende documentaire die op een integere wijze het moeizame traject van een transgender weergeeft. Wat me het meeste bij is gebleven, is dat de relatie tussen moeder en zoon (later dochter) problematisch was. De zoon belde moeder steeds op om te vertellen hoe het met hem ging, zij belde hem echter nooit. Tot de operatie was geweest, de moeder opbelde en vroeg: 'hoe is het met mijn dochter?' Hartverscheurend.

We moesten beiden even bijkomen, wat we dan ook gedaan hebben op het dakterras. Hier raakten we meteen in gesprek met enkele bezoekers van het Transgendercafé uit Nijmegen. Buitengewoon hartelijk en openhartig. Mooi en indrukwekkend om te merken dat er ook partners van transgenders aanwezig waren om hun eega te ondersteunen.

Na een optreden van een cowboy dragking-act, enkele debatten, en een optreden van Transgender koor 'de Stembandjes', waren we alweer aan het eind van Transfusion voor Oot en mij gekomen.

Een bijzonder mooie dag. Diep respect voor iedereen die in het proces zit van geslachtsverandering, hun omgeving, familie en vrienden. De emancipatie strijd van homoseksuelen, lesbiennes en biseksuelen loopt al tientallen jaren. De strijd van transgenders en transseksuelen begint pas. Laten we hen helpen bij deze strijd.

[TB/OK]

DE TUSSENBALANS

Siem (Simon) van den Broek

Geboortedatum en plaats: 8 mei 1974 in Helmond, maar opgegroeid in Gemert
Opleiding: Rechten in Nijmegen en Leuven (België)
Beroep: secretaris Raad van Bestuur bij zorginstelling Philadelphia. Ik geef leiding aan de bestuursstaf en het secretariaat.
(Vrijwilligers-)werk: COC Nijmegen en het Roze Mei Feest. Bij COC Nijmegen ben ik penningmeester en bij het Roze Mei Feest secretaris.
Woonsituatie: samenlevend en -wonend
Woont samen met: Marc van Unen
Huiselijk ingesteld: best wel
Trouw, monogaam: ja
Vrienden/vriendinnen: zeker, we hebben regelmatig mensen over de vloer. Samen koken, eten en drinken. Of een feestje. Hartstikke gezellig.
Geloof: van huis Rooms-Katholiek maar niet praktiserend
Kinderwensen: nee
Politieke voorkeur: sociaal democraat
Vervoermiddel: auto, fiets, trein, vliegtuig
Hobbies: nee, geen speciale hobbies.
Favoriete literatuur: Er zijn zoveel mooie boeken maar ik heb 'Das Parfum' van Patrick Süskind vaak herlezen.
Favoriete films: Ik ben niet zo'n grote filmfan. Maar 'Milk' vond ik een erg ontroerende film.
Favoriete muziek: ik heb geen heel specifieke voorkeur voor een muziekstijl. Dus eigenlijk van alles en nog wat. Ik kan beter zeggen wat ik niet mooi vind: snoeiharde dance en hardrock kunnen mij niet zo bekoren
Welke kranten lees je: thuis de Gelderlander en de Volkskrant op het werk het Financieel Dagblad
Favoriete omroep: geen omroep, maar ik zap.
Favoriet vakantie-oord: niet een specifiek oord, maar wel een land. Ik vind reizen in de VS erg leuk. Topfavoriet blijft New York. Geweldige stad!
Favoriet eten: Frans, Italiaans maar ook Hollandse pot
Favoriete drank: koffie, thee, fris, wijn en bier. En water.
Favoriete kleding: casual.
Uitgaan: zo nu en dan, maar geen regelmatige uitgaander.
Verslavingen: uhm...zo en nu en dan een sigaret.
Goede eigenschappen: geen tobber, doorzetter.
Slechte eigenschappen: soms ongeduldig.
Wat zie ja als hoogtepunt in je leven: Er zijn zo veel leuke momenten geweest. Eén hoogtepunt noemen vind ik lastig.
En wat als dieptepunt: het overlijden van mijn vader drie jaar geleden
Bewondering voor: mensen die andere kunnen inspireren en uitdagen om het beste uit zich zelf te halen.
Hekel aan: klagers die alleen maar vertellen hoe het had moeten zijn. Help mee om zaken op te lossen in plaats van aan de zijlijn te blijven staan.
Eerste homo/lesbische seksuele ervaring: spannend en heel fijn tegelijkertijd
Heteroseksuele ervaring: nee
Coming out: toen ik ging studeren, 19 jaar
In welke zin geëmancipeerd: dat vrouwen en mannen gelijkwaardig aan elkaar zijn.
Homo/lesbo bars: ja hoor. Maar de spoeling wordt dun in Nijmegen.
Discriminatie ervaringen: nee niet echt, ik kan het me niet herinneren in ieder geval
Potten/potenrammer ervaringen: nee ook niet.
In voor park/baan, sauna's, blind dates of andere avonturen: Voor avonturen ben ik altijd in, maar laat al die andere dingen maar zitten.
Waar ben je eigenlijk te veel mee bezig: werk.
En waar te weinig mee: sport.
Speciaal doel of ideaal: dat we met alle vrijwilligers van het COC ons blijven inzetten voor sociale acceptatie. Het blijft nog steeds nodig.

Roze netwerk Vlaamse ambtenaren

Ruim 130 enthousiaste ambtenaren en sympathisanten hebben op 7 mei de start gegeven voor Overuit. Een netwerk voor homoambtenaren èn hun heterocollega's. Dat gebeurde op een gezellig feest in de Beursschouwburg in Brussel. Met toespraken en ludieke sketches werd het regenboognetwerk voorgesteld: op leuke sociale en culturele activiteiten kunnen holebi's en transgenders ervaringen uitwisselen om zich als groep te empoweren, terwijl holebi's en hetero's elkaar in een losse sfeer kunnen ontmoeten.

"Openheid, wederzijds respect en diversiteit op de werkvloer, daar worden we allemaal beter van." Die boodschap werd symbolisch kracht bijgezet: met een reuzegrote regenboogvlag die het publiek overspande.
Naar aanleiding van de start van Overuit hebben ruim 220 leidinggevenden van de Vlaamse overheid een sterk, positief signaal gegeven: ze ondertekenden een open brief waarin ze zich engageren voor een holebivriendelijke werksfeer. Hun gebaar werd bijzonder gewaardeerd door de aanwezigen.

Homotop in Kurhaus

Op 13 april jongstleden organiseerde het ministerie OCW, Directie Emancipatie, een "homotop" in het Kurhaus in Den Haag. Circa 60 organisaties gaven staatssecretaris Van Bijsterveld (en vertegenwoordigers van 5 ministeries) advies over de prioriteiten in een nieuwe kabinetsperiode.
Juul van Hoof was voor MOVISIE aanwezig. Er was aandacht voor zowel nationale als lokale initiatieven. Het koploperproject homo-emancipatie waarbij 19 gemeenten betrokken zijn werd genoemd als een goed voorbeeld uit de afgelopen kabinetsperiode.
Vanuit MOVISIE is onder andere aangedrongen op continuering van de ingezette lokale (beleids)initiatieven en olievlekwerking van de landelijke homo-hetero-allianties naar de lokale situatie.

Een man in een rok schept verwarring

Rok met ballen

In het februari-nummer van de Pink liet Femke van Waveren haar gedachten gaan over genderbending in de mode. Het spelen met je genderrol, het vervagen van wat typisch mannelijk en typisch vrouwelijk zou zijn in de mode, heeft haar aandacht. Na het mannelijk decolleté heeft ze nu haar vizier gericht op de mannenrok.

‘Mijn interesse voor de mannenrok werd gewekt op de modeacademie. Ik volgde daar een lesprogramma, waarbij de man in de mode centraal stond. Ter afsluiting moest ik een paper schrijven en tijdens mijn vooronderzoek kwam ik in het vrouwenblad Elle een foto tegen van de ontwerper Marc Jacobs in een rok van Comme des Garcons. Jacobs vertelde in het bijbehorende interview dat hij al vijf maanden in een rok liep en het dragen van een rok vond hij letterlijk een verademing. Op de foto zag hij er geweldig uit en mijn interesse voor de mannenrok was gewekt.’ Voor wie Marc Jacobs niet kent: deze topontwerper heeft zichzelf een paar jaar geleden getransformeerd van een uitgesproken nerd met bijbehorend plus-size bril en lichaam, naar een adonis met afgetraind lijf, trendy baardje en out-of-bed haar. Een machoman pur-sang die in Elle poseert in een zwarte kuitlange rok, afgestyld met kistjes en shirt.
Wat opvalt aan de foto van Jacobs: hij is duidelijk een man met een rok aan, geen Maarten ’t Hart die de plooirok van zijn moeder heeft aangetrokken en zich Maartje noemt. Femke heeft daar in haar paper bewust een onderscheid in gemaakt. ‘Travestie, crossdressing en dragqueens heb ik buiten beschouwing gelaten, want het ging mij niet om de zoektocht naar een vrouwelijke identiteit. Het gaat wel om de notie van gender specificaties maar “gewoon” een rok dragen is een andere strategie en heeft ook andere associaties. Het ging mij om de mannenrok als “gewoon” dagelijks kledingstuk.’

Gelijkheid
De vraag is echter of de mannenrok een ‘gewoon’ kledingstuk is of zal worden. Dat we vandaag de dag geen mannen in rok op straat zien, wil echter niet zeggen dat dat altijd zo geweest is. Femke onderzocht in haar paper de geschiedenis van de rok voor mannen. ‘Wat maar weinig mensen weten is dat mannen altijd rokken hebben gedragen. In het stenen tijdperk was het een dierenhuid gedrapeerd om het middel, in de oudheid een toga en de katholieke leiders droegen gewaden. Maar ook in adellijke kringen droegen mannen tot in de achttiende eeuw rokachtige kleding zoals een sierlijk, getailleerde, lange jas die op een korte jurk leek.’ Het onderscheid tussen mannen- en vrouwenkleding was toen dus niet zo eenduidig. Tot aan de Franse Revolutie droegen mannen kant, kleur, juwelen, strikken, hakschoenen en ander accessoires. ‘Het enige verschil tussen mannen en vrouwen was dat zij, met behulp van kunststukken, andere delen van het lichaam accentueren. Mannen droegen deze kunststukken bij bijvoorbeeld het kruis en de kuiten. Vrouwen accentueerden juist de taille en het decolleté. Verder was er geen verdeling.’ Het grote onderscheid kwam na de Franse Revolutie, stelt Femke: ‘Vrouwen eisten toen het recht op om een broek te mogen dragen en hebben daar echt strijd om moeten leveren. Dat is gelukt; in die zin heeft het principe van vrijheid, gelijkheid en broederschap voor hen gewerkt. Maar omgekeerd zijn de mannen geen rokken gaan dragen. Sterker nog, mannen onttrokken zich aan de mode en hun kledingstijl werd homogeen door het dragen van een uniform in de vorm van een mannenpak.’

Broekpak
Opvallend is dat vrouwen door de jaren heen steeds meer uit de kledingkast van de mannen gingen lenen maar een omgekeerde beweging bleef uit. Zo werden hoeden en wambuizen, colberts en mantels ooit alleen door mannen gedragen, maar vrouwen zijn deze kledingstukken door de jaren heen gaan overnemen. In het begin van de twintigste eeuw zag je op Wimbledon weliswaar vrouwen nog in lange rokken tennissen maar al snel kwamen er ontwerpen van broekachtige rokken om het sporten voor vrouwen te vergemakkelijken. En Marlène Dietrich was the talk of the town toen zij in 1930 in haar eerste Amerikaanse film Morocco niet meteen haar wereldberoemde benen liet zien maar in een rokkostuum verscheen. ‘Overigens,’ weet Femke te melden, ‘zijn vrouwen in broeken nu wellicht heel gewoon maar tot in de jaren tachtig was het in de Tweede Kamer verboden voor vrouwen om een broekpak te dragen. Sterker nog, pas sinds begin mei is een oude wet in Parijs afgeschaft die vrouwen verbood in een broek over straat te gaan.’ En natuurlijk zijn er nog steeds gemeenschappen, ook in Nederland, waar vrouwen traditioneel in een rok lopen. Bekendste voorbeelden daarvan zijn natuurlijk de dorpen op de Veluwe.

H&M mannenrok
Waar vrouwen zich steeds meer mannenkleding toe-eigenden, bleef een omgekeerde beweging dus uit. In het straatbeeld is nog geen man in een rok te vinden. En dat terwijl de rok voor mannen al sinds de jaren zestig door modeontwerpers wordt aangeboden. Hun ontwerpen zijn echter veelal een kruising tussen een broek en een rok. Van achteren lijkt het kledingstuk dan op een broek en van voren meer op een rok. In de collectie van het hippe modemerk Number (N)ine duikt zelfs een heuse minirok op, compleet met plooitjes. Het catwalkmodel dat deze minirok draagt tijdens een modeshow heeft wel zijn gezicht bedekt met een sjaal. Daar zou een diepere betekenis aan verbonden kunnen worden, maar het kan ook een creatieve uitspatting van de ontwerper zijn. Eén ding is duidelijk: de man die een rok aantrekt kan verzekerd zijn van veel bekijks. Volgens Femke is dat één van de redenen waarom de mannenrok nog steeds niet is doorgedrongen in het dagelijks modebeeld. ‘Dit voorjaar zou de H&M een mannenrok in hun collectie opnemen. Hiermee zou de mannenrok voor het eerst beschikbaar zijn voor de grote massa. H&M kopieert immers razendsnel de catwalkmode en vertaalt dat naar betaalbare mode die voor iedereen bereikbaar is. Maar ik denk dat er maar een klein publiek voor de mannenrok van H&M zal zijn. Naar mijn weten wordt de rok ook maar in één filiaal in de Randstad aangeboden. En de mogelijke kopers zouden mannen zijn die tóch al heel veel met mode bezig zijn en zij kopiëren meestal zelf de mode van de catwalk zonder gebruik te maken van een tussenstop als de H&M. Ik denk dan ook niet dat het de H&M lukt om de rok aan de man te brengen.’

Te opvallend
Femke baseert haar mening ook op een onderzoek dat ze heeft gedaan. ‘Ik heb een grote groep mannen geïnterviewd over de mannenrok. Een deel van deze groep waren mannen die al heel veel met mode bezig zijn. Zo ontdekten ze vorig jaar bijvoorbeeld dat je Birkenstocks ook met sokken kunt dragen, aangevuld met een korte broek en geschoren benen. Deze mannen dóen dat dan ook en zijn niet specifiek homo, mocht men dat denken. Zij zien de mannenrok wel zitten maar alleen als deze speciaal voor het mannenlijf is gemaakt. Ik heb echter ook de minder modebewuste mannen geïnterviewd en modeontwerpers zelf, en zij zagen de mannenrok helemaal niet zitten. En niet eens omdat een mannenrok niet stoer zou zijn, maar vooral omdat ze een rok niet prettig vonden zitten. Althans, dat idee hadden ze erbij. En ja, als ontwerpers al geen zin hebben in een mannenrok, dan wordt het lastig om dit kledingstuk op de markt te brengen.’ Daarbij kwam nog dat zelfs de ontwerpers een mannenrok te opvallend vonden om zomaar te dragen. Dan treedt het bekende verschijnsel op dat men in feite het wel wil, maar wacht totdat anderen het initiatief nemen.

Zouden we dan op dit moment allemaal op elkaar zitten te wachten wie er als eerste in een stoere zwarte rok de straat op gaat? Femke denkt niet dat het zó eenvoudig is. ‘Het zit wel heel erg in onze maatschappij verankerd dat een mannenrok ráár is, iets voor homo’s, dat je als man niet een rok gaat lopen. Dat David Beckham een paar jaar geleden in een sarong rondliep wil niet zeggen dat de gewone man die in het weekend naar winkelcentrum Dukenburg gaat, opeens bedenkt dat het vast heerlijk zit zo’n sarong en er ook eentje aanschaft. Voor hen is een type als David Beckham sowieso geen voorbeeldman meer. Hij is van stoere voetballer toch een beetje de overgestylde man geworden die bij zijn vrouw onder de plak zit.’

Subcultuur
Mensen hebben behoefte aan duidelijkheid, en een man in een rok schept verwarring. Femke denkt dat het nog wel een lange tijd zal duren eer de mannenrok mainstream wordt. ‘Het zit heel erg in ons gebakken om in hokjes te denken. Iemand is man of vrouw, homo of hetero. Deze grenzen zijn wel aan het vervagen maar het zal nog jaren duren eer het er niet meer toe doet of je man of vrouw bent qua uiterlijk.’
In diverse subculturen is de afgelopen decennia al wel gespeeld met deze vervaging van de grenzen. Denk aan David Bowie in de jaren zeventig, de New Romantics zoals Duran Duran in de jaren tachtig en de gothics. Maar zij plaatsen hun uiterlijk steeds in een bepaalde context en subcultuur, waarin make-up en vrouwelijke kleding deel van de subcultuur zijn. Buiten deze subculturen is er wel een lichte vervaging van de grenzen te constateren. Ging je in de jaren tachtig als heteropuber nog liever dood van de hitte dan dat je in korte broek over straat liep, tegenwoordig lijkt het op bijvoorbeeld de campus van de universiteit ’s zomers soms één grote roze happening, met studenten die gehuld in singlets, teenslippers en kniebroeken naar college gaan. En zij zijn heus niet allemaal ‘van de club’. Maar het moment dat een man ’s ochtends voor de kledingkast staat en kiest tussen een jeans, een pak of een rok, dat ziet Femke nog niet zo snel gebeuren. Jammer, want het zou het beeld in de straat diverser maken.

[BvD]